VÅRNUMMER

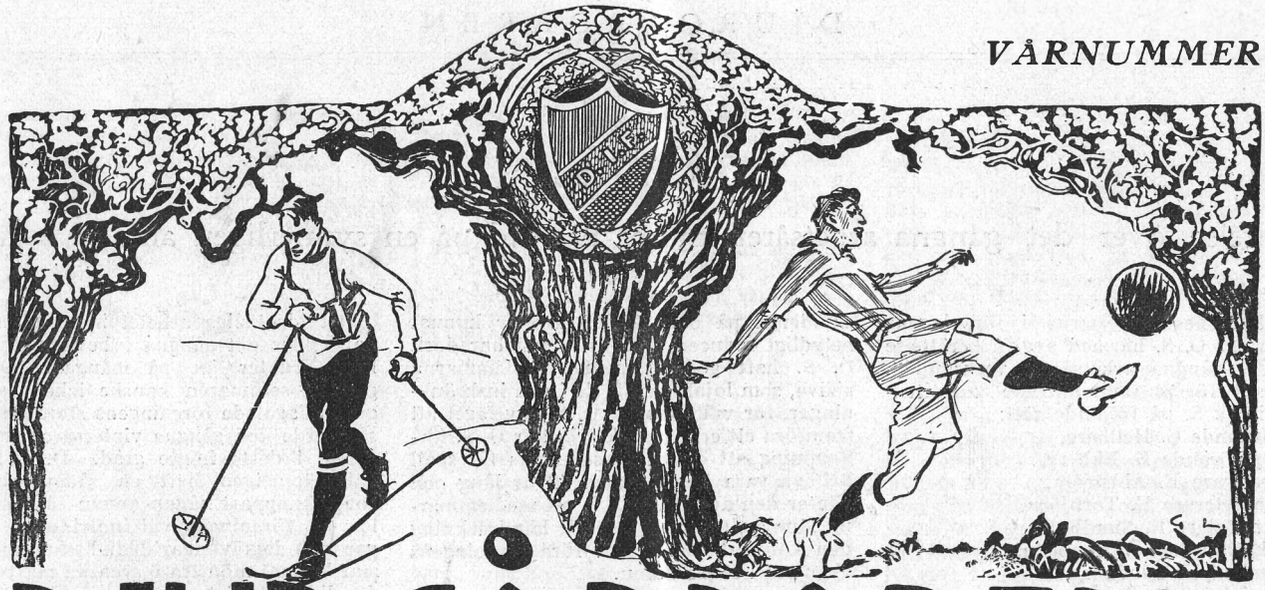

DJURGÅRDAREN

N:o 1—4. 1924.

Ägare: *DJURGÅRDENS IDROTTSFÖRENING*
Ansvarig utgivare: *J. C. N. af KLERCKER*
Redaktör: *ERIC AHLSTRÖM*
Ringvägen 15. Tel. Söder 96 53

16:de årgången.

0—1, 1—2, 2—0, 1—2.

Det är ingen matematisk formel det här inte.

Nej då, någonting mycket enklare, mycket vardagligare, mycket tråkigare.

Det är det senast skrivna kapitlet i Djurgårdens fotbollshistoria som bär denna rubrik. Översatt till ren svenska betyder den: vandringen till Canossa. Och handlar om motgångar och seger, degradering och allt annat, som kan göra en förtvivlad.

Här är emellertid varken platsen eller meningen att skriva text till siffrorna eller kommentera dem — det vore att strö salt i ett ännu öppet sår. Och det finns så mycket mindre anledning därtill, som laget, vilket gjort siffrorna här ovan och levererat bidragen till kapitlet gjort allt, det kunnat, för att få dem, siffrorna, att se litet annorlunda ut, men haft en mängd omständigheter emot sig i sin vällovliga avsikt.

Nej, här är meningen att säga — att nu, djädrar, är det slut med baklängesresultaten och nu, dito, börja vi på ny kula.

Det är sagt och bestämt, att vi skola ner i en lägre klass. Nåväl, då vinna vi den då, och åka upp igen. Det har hänt flera än oss, en sådan här ljungande bakläxa.

Och äro bestämmelserna sådana att vi kunna få stå kvar bland våra gamla kamrater, som vi slagits med i tio, femton, ja tjugo år, då skola vi visa att vi äro värda det sällskapet.

Här är med andra ord meningen att säga Er, spelare i A-laget, att den här motgången är inte stor nog att knäcka en djurgårdares mod och lust att fortsätta med nya tag. Den motgången, som skall ta kål på en av oss, den finns inte än.

Och här är meningen att tala om för Er, pojkar, att vi andra tro på Er, tro på att Ni i fortsättningen komma att reparera den här historien och komma med bidrag till Djurgårdens fotbollshistoria, som inte skall stå tidigare bedrifter efter.

Jag är glad att i detta nummer hunnit få in detta, och jag hoppas att inte ha misstagit mig på Er kvalitet, pojkar.

Ala.

Ö. S.

berättelse över det gångna arbetsåret införes härmed på en synnerligen allmän begäran.

Jämlikt bestämmelserna i föreningens stadgar får Ö. S. härmed avgiva berättelse över det gångna arbetsårets verksamhet.

På sitt första sammanträde konstituerade sig Ö. S. på följande sätt:

Ordförande C. Hellberg,
v. Ordförande E. Ekberg,
Sekreterare E. Ahlström,
v. Sekreterare E. Torbjörn,
Skattmästare K. Sundholm,
v. Skattmästare A. Schörling,
Intendent E. Sundberg,
Materialförvalt. A. Åsberg,
v. Materialförvalt. A. H. Nilsson,
Klubbmästare E. Frostell,
v. Klubbmästare H. Andrén,
Utan funktion: O. Donald,
E. Hemming,
Suppleanter: C. Jonsson,
H. Sundberg,
A. Hedlund.

Suppleanten A. Hedlund avgick efter några få sammanträden från sin funktion.

Till V. U. för arbetsåret utsågs Ordföranden, Sekreteraren och Skattmästaren samt herrar Frostell och Torbjörn.

Till Hjälpfondstyrelse utsågos herrar Donald, Hemming och Schörling.

Till Internationell Kommitté valdes herrar Ahlström, Ekberg och Sundholm med herrar Hemming, E. Sundberg och Torbiörn som ersättare.

Till Priskommitté valdes herrar Donald, Nylund, Schörling, E. Sundberg och Torbiörn.

Ö. S. har under det gångna arbetsåret samlats till förhandlingar 24 gånger, men icke ansett behov föreligga att sammankalla föreningens medlemmar till mer än 2 allmänna sammanträden.

Ö. S:s sammanträden ha av dess medlemmar bevistats följande antal gånger:

C. Hellberg	20
E. Ahlström	22
A. Schörling	21
H. Andrén	20
E. Torbiörn	20
A. Åsberg	19
E. Hemming	18
E. Ekberg	17
E. Frostell	17
K. Sundholm	16
O. Donald	14
E. Sundberg	7
A. H. Nilsson samt	6
C. Jonsson	16
H. Sundberg	12

Genom en längre utlandsvistelse har herr Donald nödgats vara borta från 7 sammanträden, varjämte herrar Åsberg och Frostell genom bortvaro från huvudstaden samt herrar Hemming och Jonsson genom andra förfall nödgats utebliva från en del sammanträden.

Vad föreningens inre angelägenheter beträffar har, för att börja med den viktigaste, ekonomien, genom Ö. S:s konsekventa iakttagande av största möjliga spersamhet, kunnat betydligt förbättras och ha de vid årsskiftet 1922—1923 balanserade skulderna på över 25,000 kronor kunnat betydligt reduceras. I detta fall har dock Ö. S. haft god hjälp av medlemmarna själva, som lojalt funnit sig i alla inskränkningar, för vilket det är Ö. S. angeläget att framföra ett erkännande. Det är Ö. S. förhoppning att denna försakelsens tid skall behöva vara ännu endast ett år lång och väntar den avgående Ö. S. att medlemmarna lämna den nya Ö. S. all handräckning den kan behöva för att föra föreningens ekonomi i säker hamn.

Föreningens nuvarande ställning i ekomiskt avseende torde för övrigt med all önskvärd tydlighet framgå av revisionsberättelsen, som anbefalles till medlemmarnas allvarliga begrundande.

Föreningens medlemsantal har under det gångna året visat samma glädjande tendens till ökning, i det att rekryteringen fortgått i ungefär samma takt som de senaste åren.

Föreningens medlemssiffra var den 31/12 1923 1,124, och är antalet nytillkomna medlemmar c:a 200 st. Tyvärr drages föreningen ännu, trots de senaste årens utgallringar, med en barlast onyttiga medlemmar, och har den avgående Ö. S. protokollfört, för bordläggning till den nya Ö. S., frågan om revision av medlemsmatrikeln.

Den avgående Ö. S. har haft den stora glädjen att till föreningens medlemmar kunna överlämna Tranebergs Idrottspark i fullfärdigt skick, och har Ö. S. haft den tillfredsställelsen konstatera ett mycket stort antal besökande och framför allt tränande medlemmar ute på den idylliska idrottsplatsen.

Genom omständigheter, för vilka tidigare vid allmänt sammanträde redogjorts, har föreningens fotbollstränare, Mr. J. S. Maconnachie, lämnat sin befattning som tränare hos föreningen. Ö. S. begagnar detta tillfälle uttala en förhoppning, att det arbete, han nedlagt inom föreningens fotbollssektion, måtte ge resultat till föreningens fromma.

Det är även Ö. S. angeläget att meddela, att den deltagit i förhandlingarna om omorganisation av den hittills praktiserade serieindelningen i fotboll och tillsammans med övriga storklubbar i Sverige lyckats genomföra anordnandet av en provserie på 12 lag, vilken kommer att taga sin början i höst med föreningens representationslag som deltagare.

Föreningen har dessutom genom ombud deltagit i arrangerandet av Stadionsspelen 1923 samt i de preliminära förhandlingarna om arrangerandet av Stadionspel 1924 efter Olympiska spelens i Paris avslutande.

Slutligen har det äntligen varit möjligt att efter ett uppehåll av minst 10 år återupptaga arrangerandet av "Djugårdens Basar", som i vinter tilldrog sig samma stormande uppmärksamhet som förr i tiden. Basaren gav föreningen en behållning på över 700 kronor.

Det idrottsliga arbetet inom föreningen har under det gångna arbetsåret burit rikare frukter än på många år. Om den gångna sommaren kanske icke i så hög grad ådagalade föreningens stora framsteg, så gjorde den gångna vintersäsongen det i stället i desto högre grad. D. I. F. har väl näppeligen haft en sådan vintersäsong, knappast någon annan förening heller; att föreningen vid individuella tävlingar och lagtävlingar bland sina medlemmar kunnat mönstra 6 svenska mästare och 40 distriktsmästare torde vara det bästa vittnesbörd därom.

Allmän idrott.

Allm. idrottssektionen, vilken sedan 4—5 år tillbaka varit i ständigt tillväxt, både kvantitativt och kvalitativt, konsoliderade sig den gångna sommaren inåt samt uppnådde genom en del goda, individuella prestationer samt några lagtävlingar ett visst erkännande utifrån. Särskild uppmärksamhet väckte D. I. F. på hösten, genom överdådiga prestationer i orienteringslöpning .

Sektionen lyckades även att i sin ledning få in ytterligare duktiga och energiska medlemmar, och torde med den entusiasm och med det intresse, som förefinnes, den kommande sommaren göra sig ytterligare gällande. Beklagligtvis ägnades ungdomsavdelningen alldeles för litet intresse, och torde denna punkt f. n. vara sektionens enda ömma. Anmärkningsvärt är att icke mindre än 60 idrottsmärkesprov fullgjordes, utgörande c:a 1/5 av alla inom Stockholms distrikt fullgjorda.

Bandy.

Bandysektionen torde den gångna vintern ha kommit med den största överraskningen. A-laget vann nämligen D. M. Denna storartade framgång var resultatet av många års tyst men energiskt arbete och måste med tanke på de framgångar föreningens lag förr om åren haft i denna idrott hälsas med den allra största tillfredsställelse och glädje. Distriktsmästare för året voro: *Nils Johansson, Folke Andersson, Fred Skoglund, Ruben Allinger, Agge Haglund, Torsten Ehn, Ernst Carlberg, Helge Johansson, Sune Andersson, Wilhelm Arve* och *Curt Heumann.*

Föreningens båda övriga lag, B-laget och Juniorlaget, lyckades däremot icke lika väl som föregående år, men båda lagens prestationer voro värda ett bättre öde än utslagning så tidigt i de tävlingar, de deltogo.

Med det material, som denna sektion har till disposition, synas de bästa förhoppningar förefinnas att D. I. F. skall kunna behålla den position, lagen av 1924 erövrat.

Boxning.

I denna idrott har föreningen med glans försvarat sin ställning som en av de båda ledande i Sverige. Sektionens framgångar ha varit många och stora, men att här detaljerat ingå på desamma faller utanför ramen av berättelsen. Att *John Pihl, Oskar Andrén* och *Gustaf Bergman* uttogos

att reprensentera Sverige i landskampen mot Norge, dit Bergman tyvärr fick förhinder att medresa, att *Harry Wolff*, uttogs att representera Sverige i landskampen mot Danmark samt, och icke minst — att *Harry Wolff* vann S. M. i boxning, bantamvikt, säger en hel del om sektionens höga standard.

Bowling.

Bowlingsektionen har under den gångna säsongen firat sin 5-åriga tillvaro och celebrerat densamma med en hel del goda framgångar. Även denna sektion har åderlåtits på en del försklassiga förmågor, som dels avflyttat från Stockholm, dels upphört med denna idrott, men å andra sidan genom inval av lovande ungdomar förmått bibehålla sin ställning som god bowlingklubb. På sistone har sektionen haft glädjen notera tillkomsten av en åtta man stark filial på Mosebacke-salongen.

Brottning.

Brottningssektionen erhöll föregående höst en rätt så kraftig åderlåtning på goda brottare, när den nybildade Brottarklubben Athén med sig införlivade våra goda medlemmar P. Raunio, J. Häyhä, M. Tägtström m. fl. Denna avgång neutraliserades emellertid genast genom inträde i föreningen av de goda brottarna A. Östman från Eskilstuna och S. Ståhl från Jönköping.

Sektionen kunde också efter en energiskt bedriven träning vid D. M.-tävlingarna överlägset hävda sin ställning, som den ledande föreningen inom denna idrott inom Stockholms distrikt och erövrade efter de hårdaste tävlingar om mästarvärdigheten, som väl någonsin hållits i Stockholm, icke mindre än fyra mästerskap, genom *A. Östman*, som vann bantamvikt, *F. Svensson*, som vann fjädervikt, *A. Eriksson*, som vann lättvikt, och *H. Östher*, som vann mellanvikt B.

Tillsammans med Brandkårens Idrottsklubb var sektionen dessutom i tillfälle att under Ö. S. överinseende för första gången på flera år anordna Internationella tävlingar i brottning, vilka emellertid tyvärr icke lämnade något ekonomiskt överskott, men väl blevo en idrottslig och organisatorisk succes.

Fotboll.

Fotbollsäsongen var på gott och ont. Representationslaget blev i stort sett icke det lag, många hade väntat av 1921 och 1922 års experimentlag. I och med engagerandet av tränaren Maconnachie hade Ö. S. hoppats, att laget skulle kunna återerövra den topposition, det under tidigare år innehaft, men laget kunde icke uppvisa några påtagliga bevis på framsteg. Glädjande nog har emellertid Ö. S. kunnat konstatera, när träningen för detta års matcher skulle börja, att den gamla djurgårdsandan börjat återvända i laget och att den energi och arbetslust, som förr så allvarligt saknats, börjat på nytt gripa lagmedlemmarna. Det är därför icke alltför optimistiskt att hoppas på en definitiv vändning. Ö. S. begagnar detta tillfälle att även erinra om att vårt deltagande i arrangementen för den stora nationella serien förpliktigar lagmedlemmarna att i denna tävling göra sitt allra yttersta. Serien kan först då bli till både ekonomisk och idrottslig nytta för D. I. F.

Reservlagen hade däremot den föregående sommaren en i stort sett alldeles utmärkt säsong. *B-laget* placerade sig således i den hårda konkurrensen i Stockholms-serien kl. 1 på 5:te plats, *C-laget* hemförde segern i klass 2, *D-laget* hemförde segern i klass 3, medan *E-* och *F-lagen* båda placerade sig på 2:dra plats i sina resp. klasser.

Juniorlaget kunde däremot inte upprepa sin bravad från 1922, nämligen att vinna Juniorserien, men nådde dock en så hedrande placering som den närmast efter serievinnarna.

Ishockey.

I denna idrott hävdade föreningens olika lag föreningens ställning som en av de ledande i Sverige. *A-laget* fick äntligen lön för mödan genom att, visserligen i I. K. Götas frånvaro, men icke mindre ärofullt för det, vinna det första D. M. i ishockey åt föreningen genom *Ernst Carlberg, Sune Andersson, Wilhelm Arve, Folke Andersson, Ruben Allinger, Nils Johansson, Helge Johansson* och *Walter Söderman*.

En ytterligare berömmelse erhöll föreningen när till Olympiska spelen i Chamonix *Ruben Allinger, Helge Johansson, Wilh. Arve* och *Ernst Carlberg* bl. andra utsågos till Sveriges representanter.

Men icke nog med dessa framgångar. *Evert Granholm, Tage Andersson, Carl Jungmarker, Karl Liljekvist, Holger Löf, Sven Österberg, Curt Glad* och *John Sohlberg* blevo Juniormästare för distriktet i ishockey, varjämte föreningens *B-lag* lyckades vinna Ishockeyförbundets serietävling klass 2. I S. M. slutligen nådde D. I. F:s A-lag finalen, där laget emellertid led ett nederlag med 3—0 mot I. K. Göta.

HEJA! HEJA!

allm. idrottsektionen, ty det är på den det hänger.

I tävlingen om Stockholms indrottsförbunds belöningspris är nu ställningen följande:

	Placeringar						Poäng
Djurgården	5	6	4	4	4	4	100
Södermalm	4	4	8	2	4	3	93
Linnéa	5	5	—	4	3	2	75
Hellas	2	3	4	5	3	2	66
Fredrikshof	3	2	3	2	—	1	47
Djursholm	2	2	2	2	1	—	47
Kronoberg	1	1	—	1	3	3	23
M.P.	1	2	1	—	1	1	23
Järla	1	1	—	1	—	1	15
Göta	1	1	—	—	1	—	14
Flottans I.F.	—	—	1	2	1	2	14
Söd. läroverk.	2	—	—	—	—	—	12
Enskede	—	1	—	1	1	—	10
K.F.U.M.	1	—	1	—	—	—	10
Hammarby	—	—	—	2	1	1	9

Därefter följa: Enebyberg och Gustafsberg 7, Järva 4, Stockholms I.F.K. 4, Skogshögskolan 2, Bromsten 2, Lidingö I. F., Hesselby S.K. och Råsunda vardera 1.

Ja, här har allm. idrottssektionen att taga vid. Vintersäsongen har fört Djurgården i toppen t. v., en placering som vi emellertid inte kunna räkna på att få behålla hela året.

Men om allm. idrottsektionen vill, kunna vi vid årets slut ligga rätt hyggligt placerade. Och det vill nog allm. i drottssektionen. Om vi be den ligga i ordentligt för poängen. Stora och små bidrag mottagas med lika stor tacksamhet.

Am.

Skidlöpning.

Framgångarna hos alla övriga sektioner torde emellertid överglänsas av Skidsektionens. Denna sektion torde aldrig ha haft en sådan ärofull säsong och borde vara synnerligen belåten med sina gärningar. Det enda, som väl skulle kunna blanda malört i bägaren, torde vara nederlaget i budkavlelöpningen för D. M., men i den vägen borde numera D. I. F. vara förhärdad.

Det är omöjligt att på detta korta utrymme förtälja om sektionens segrar och triumfer i detalj, och Ö. S. vill endast erinra om de yttre konturer av sektionens liv, som de olika framgångarna i mästerskapen äro. Av D. M. tillkämpade sig *Joel Eng* mästerskapet å 3-mil samt densamme jämte brodern *Gideon Eng* och *O. B. Hansson* lagmästerskapet å samma distans. Det är värt att notera att D. I. F. i denna tävling även erövrade 2:dra och 4:de lagpris, en synnerligen hedrande utgång av tävlingen.

I damernas D. M. å 10 km. erövrade *Fru Sandström, Fru Bollner* och *Fröken Ester Hedjersson* D. M. i lag till föreningen. Vid övriga vid samma tillfälle anordnade tävlingar, vari Djurgårdare deltogo, erövrade föreningen 2:dra lagpris i tävlingen för ynglingar 18—20 år.

D. M. blevo dessutom i backlöpning *Nils Lindh* och i komb. löpning *Herman Paus*.

Vid S. M. i Filipstad placerade sig D. I. F. främst bland deltagande föreningar, genom att erövra de individuella mästerskapen i backlöpning genom *A. H. Nilsson* och kombinerad löpning genom *John Jonsson* samt genom att erövra lagmästerskapet för damer 10 km. genom *Fru Bollner, Fru Sandström* och *Fröken Esther Hedjersson*.

Till Olympiska spelen i Chamonix sändes som Sveriges representanter *Nils Lindh, Menotti Jakobsson, Nils Sund* och *A. H. Nilsson*, av vilka den senare synnerligen verksamt bidrog med att för andra gången till Sverige hemföra "coupe de France".

Om sedan nämnes, att föreningens lag för andra gången erövrat den nya *Framåt-pokalen* och för andra gången *Framåt-kannan* för damer, samt vid Svenska Dagbladets stafettlöpning på skidor hade tre lag bland de 16 bästa, däribland ett som segrare, så torde det mesta vara sagt om den gångna skidsäsongen.

Att notera i detta sammanhang är, att föreningen haft glädjen av sina gamla minnesgoda gynnare, Bröderna Sandströms Skidfabrik, erhålla ett nytt vandringspris, för tävlingen Sickla-Saltsjöbaden.

Slutligen har sektionen med Ö. S. hjälp anordnat de traditionella tävlingarna vid Saltsjöbaden, som fingo ett synnerligen lyckat förlopp samt tre tävlingar i Hammarby skidbacke.

*

Då Ö S. nu avgår från sin funktion, är det med den fasta förvissningen, att föreningen åter kommit på rätt bog i sitt arbete, samt med den förhoppningen, att den måtte få utvecklas lika fritt från inre störningar som under det gångna året. Till alla, som under det gångna året stött Ö. S. i dess arbete, ber Ö. S. härmed få uttala sitt varma tack.

Stockholm den 28 april 1924.

FÖR ÖVERSTYRELSEN,
C. Hellberg.
Ordf.

Erik Ahlström.
Sekr.

PÅ SKIDOR

Det torde inte vara någon överdrift att påstå, inte bara att Djurgårdens vintersäsong 1924 inte tidigare i föreningens historia haft sin like, utan att väl aldrig en förening under en skidsäsong vunnit en så imponerande rad segrar.

Detta är så mycket mer glädjande, som det sedan flera år utifrån arbetats på att krossa föreningens ledande ställning inom skididrotten. — Av vilken anledning är mig obekant, då man nog minst av allt kan tillvita oss att vi skadat denna idrott eller arbetat för den med föreningens ära och berömmelse uteslutande för ögonen.

Här är nu emellertid inte meningen att "blarra" om den egna förtjänsten eller egna framgången, utan avsikten att i korthet, för kommande tiders djurgårdare, berätta om 1924 års djurgårdares fejder och bedrifter.

Alla som slagits för vårt kära namn skall ha vårt varma, uppriktiga tack, ingen nämnd och ingen glömd, och ett kraftigt handslag för god kamratanda och sportmanship.

Och så tävlingarna alltså.

Sickla—Saltsjöbaden

den 30 december blev en lämplig privat drabbning innan alla de stora tävlingarna började. Tävlingens karaktär hade i år förändrats. Tidigare var loppet så gott som en stakningstävling på landsväg, men i år var den gamla traditionella banan vorden omodern, gunås, och en ny, kuperad, svårlöpt och längre bana fick bära det gamla namnet Sickla—Saltsjöbaden.

Resultaten överraskade icke, åtminstone inte i teten. Kalle Lindhs åttonde placering (bland 35 mållöpande) före bl. a. Isaksson var i så fall den enda positiva, liksom Olle Tandbergs adertonde plats var den enda negativa. Den fullständiga prislistan hade följande utseende:

Klass I: 1) J. Engh, 1,21,57; 2) E. Schumann, 1,24,56; 3) G. Engh, 1,27,56; 4) J. Jonsson, 1,28,50; 5) E. Haag, 1,29,15; 6) A. Isaksson, 1,30,15; 7) G. Holmberg, 1,42,09.

Klass II: 1) B. Carlsson, 1,32,46; 2) N. Österlund, 1,34,30; 3) H. Karlsson, 1,40,53.

Klass III: 1) G. Nilsson, 1,31,44; 2)H. Söderström, 1,34,20; 3) H. Ekberg, 1,39,35; 4) G. Norman, 1,45,53.

Old-boys I: 1) G. Tandberg, 1,24,51; 2) O. B. Hansson, 1,24,52; 3) S. S. Karlsson, 1,37,06; 4) O. Tandberg, 1,39,59; 5) T. Bergvall, 1,45,55; 6) E. Andersson, 1,46,50; 7) B. Krantz, 1,46,59; 8) S. Lindner, 2,06,06; 9) R. Berggren, 2,13,52.

Old-boys II: 1) E. Tandberg, 1,42,51; 2) B. Tandberg, 1,48,13; 3) O. Höglund, 1,49,15; 4) E. Pallin, 2,03,50.

18—20 år: 1) K. Lindh, 1,29,20; 2) E. Barthel, 1,31,55; 3) B. Richert, 1,35,01; 4) A. Lund, 1,46,11; 5) R. Eriksson, 1,49,42.

16—18 år: 1) G. Karlsson, 1,44,25.

Damer: 1) S. Sandström, 1,51,25.

Redan söndagen därpå, den 6 januari, var det färdigt för de stora tävlingarne.

Chamonixuttagningarna

blevo en stor djurgårdstriumf. Det gällde backlöpningarna och de kombinerade och det är synd att säga det blev mycket över åt några andra. Därför är det emellertid inte sagt att det inte saknades konkurrens. Vid detta tillfälle liksom alltid förr hotades våra pojkar av flera lovande ynglingar jämte gamla hejare, som Lindström, Holmström, Sandström m. fl. men det gick rätta vägen med topplaceringarna och konkurrenterna stoppades in här och där bland övriga djurgårdare.

I den kombinerade tävlingens längdlöpning överraskade då först och främst Schumann, som, på gränsen in i den äldre oldboysklassen, gjorde en löpning, som sent skall glömmas.

Jag hade tyvärr inte tillfälle att se loppet, men har låtit mig berättas att Schumann var helt enkelt fenomenal. Ett vittnesbörd därom utgör f. ö. även Idrottsbladets omnämnande, som jag tillåter mig att här in extenso införa.

Birre Nylund hade gått upp en bana med start vid Nackanäs värdshus och mål i Saltsjöbaden icke underlåtande att draga den upp på vartenda berg i närheten. Löparna ansågo att banan var den svåraste som lagts i Stockholmstrakten, vari man torde få giva dem rätt. De ansågo till och med att den var väl svår med en del onödiga knixar och krokar i farligt stenig terräng, där skidorna sattes på alltför stora prov. Man får dock konstatera, att banan i sin helhet var synnerligen god, och med god behärskning av skidorna kunde den klaras i full fart så gott som överallt.

Denna synnerligen ansträngande klättringsbana var som skapt för Esse Schuman, och han vann också en synnerligen populär seger. Denne 40-årige idrottsman, som var med redan före sekelskiftet, är verkligen ett mirakel och är faktiskt lika god nu som någonsin förr. Esse är ett mönster för alla våra andra idrottsmän i fråga om skötsamhet, träningslust och tävlingshumör, och han ser ut att vara odödlig. Nu hade han oturen att få starta som numro 4, gick genast om två av de framförvarande och rätt snart även förbi den först startande Olle Tandberg, som brutit en skida. Just innan han passerade sin gamle konkurrent bröt han av sin stav, men alltid hjälpsamma Olle gav honom en av sina. Senare bröt Esse ännu en men fick åter en ny, skadade ena handen så att blodet droppade resten av loppet och fick åka sista delen på illa spårad bana, där den lösa snön hindrade åtskilligt. Hans seger är därför så mycket mera värd.

Längdlöpningsmomentet bjöd emellertid på flera glädjande — djurgårdiska, förstås — överraskningarna; en var Menotti Jakobssons flotta löpning, delvis förklarlig genom banans svåra beskaffen-

MÄSTARE 1924

Svensk mästare i backlöpning: **A. H. Nilsson.**

Svensk mästare i komb. löpning: **John Jonsson.**

Svenska mästare, lag, 10 km., damer: **Karin Bollner, Esther Hedjerson** och **Sigrid Sandström.**

Distriktmästare i 3 mil: **Joel Engh.**

Distriktmästare i backlöpning: **Nils Lindh.**

Distriktmästare i komb. löpning: **Herman Paus.**

Distriktmästare, lag, 3 mil: **Gideon Engh, Joel Engh, O. B. Hansson.**

Distriktmästare, lag, 10 km., damer: **Karin Bollner, Esther Hedjerson** och **Sigrid Sandström.**

het, med litet landsvägslöpning, men icke desto mindre uppseendeväckande; en annan var Nisse Lindhs, resultatet av en energisk träning.

Resultaten i längdlöpningen blevo, vad djurgårdarna beträffar:

1) Esse Schuman, 1,45,50, 2) M. Jacobsson, 1,46,29; 6) J. Jonsson, 1,52,10; 7) A. H. Nilsson, 1,53,10; 9) B. Carlsson, 1,56,11; 11) O. Jonsson, 1,58,45; 12) N. Lindh, 2,01,05; 14) G. Nilsson, 2,03,29; 15) N. Sund, 12,14,30.

Backlöpningen blev en stor triumf för ståsäkra Nisse Lindh. Nisse är en storfräsare som få. Han besitter just den härliga hänsynslöshet som ger resultat, och när han så år från år, med aldrig sinande energi, försökt ordna upp stilen och lyckats mer och mer, så måste han ju till slut bli den idealiske hopparen.

Han vann också överlägset, mycket genom hopplängderna, men mycket också genom stilen, som egentligen endast fick prickning i ett av de tre hoppen.

Olle Jansson svarade för nästa sensation. Olle har också alltid varit en storfräsare, men sällan fått några hopp-pris. Det är väl stilen som fallerat, och så har han ju ofta haft fall. Nu stod han emellertid grannt.

Esse Schuman befäste genom friska, men kanske något försiktiga hopp sin seger i kombinerade löpningen, som blev betydligt överlägsen.

Övriga resultat framgå ur tabellerna, som fortfarande äro införda ur djurgårdssynvinkel:

Backlöpningen.

Klass I: 1) N. Lindh, 336,25 p; 3) O. Jonsson, 314,5 p.; 4) A. Langsedt, 311,5 p.; 5) Esse Schuman, 307,25 p.; 8) A. H. Nilsson, 284,75 p.; 9) M. Jacobsson, 262,25 p.; 10) H. Svedberg, 253,25 p.; 12) J. Jonsson, 243,75 .

Klass II: 3) J. G. Jonsson, 303,75 p.; 4) R. Berglund, 289,75 p.

Klass III: 2) H. Berglund, 68, p.; 4) Hj. Danielsson, 65,25, p.

Klass Old-boys: 1) G. Tandberg, 75 p.; 2) J. Enbom, 73,75 p.; 3) B. Tandberg, 67,25 p.

Komb. löpningen.

1) E. Schuman, 37,068 p.; 2) M. Jacobsson, 34,319 p.; 4) A. H. Nilsson, 32,135 p.; 5 O. Jonsson, 31,097 p.; 6) N. Lindh, 31,055 p.; 8) J. Jonsson, 30,416 p.; 13) B. Carlsson, 24,625 p.

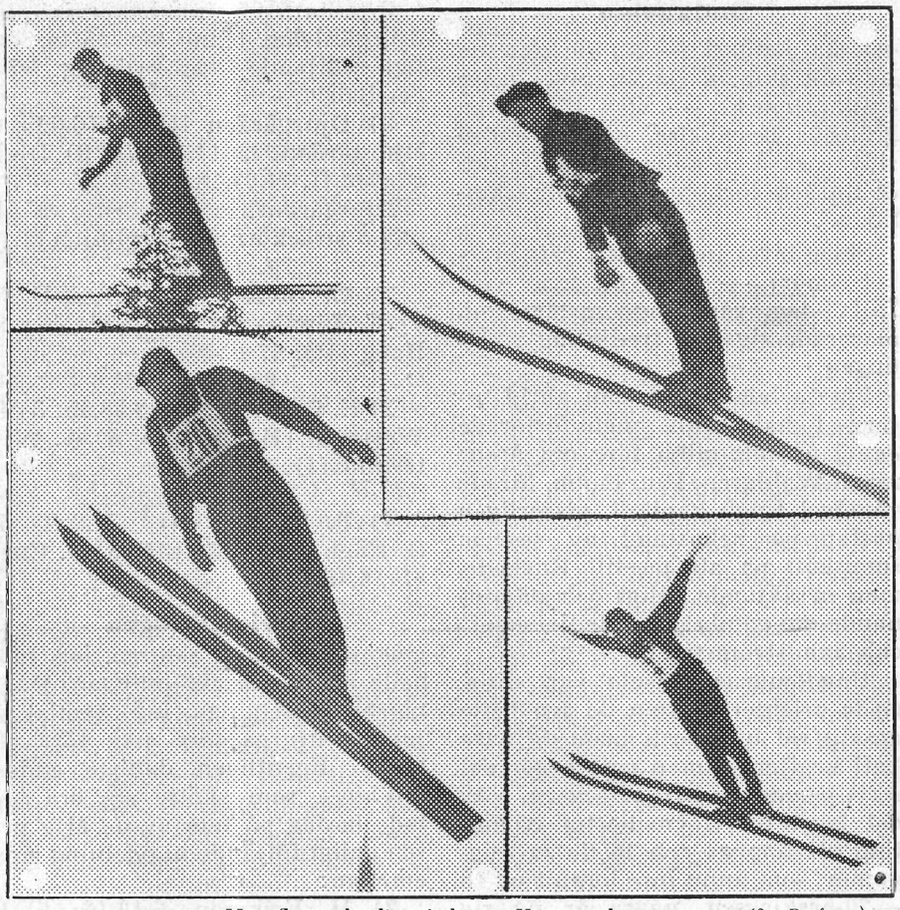

Högtflygande djurgårdare. Kännas de igen, (Sv. D. foto.)

Orienteringstävling.

hölls samma dag för föreningens lediga skidlöpare ute i södra terrängen, med bana Trångsunds hållplats—Fyrsta—Tyresö herrgård—Nacka och lämnade den följande resultat:

Klass I: 1) C. Bollner, 5,05,25.

Klass II: 1) N. Österlund, 5,04,18; 2) A. Hallström, 5,16,56; 3) A. Kjellstrand, 5,39,15.

Klass III: 1) G. Nilsson, 5,07,25; 2) B. Grundberg, 5,29,02; 3) O. Svensson, 5,37,59; 4) R. Skog, 5,45,00; 5) G. Norman, 6,00,00.

Klass Old-boys: 1) H. Eriksson, 5,04,36; 2) K. Sundholm, 5,16,25; 3) S. S. Karlsson, 5,18,23; 4) B. Krantz, 5,26,30.

Klass 18—20 år: 1) E. Barthel, 5,04,00; 2) B. Richert, 5,06,45; 3) S. Ekdahl, 5,16,25; 4) K. Lindh, 5,18,37; 5) E. Westman, 5,56,35; 6) H. Burén, 6,05,00.

Sensationell är här de yngstas löpning. Både Barthel och Richert löpte överdådigt och den förre slog hela bunten deltagare, medan den senare med någon minut tog stryk av endast tre man.

I Göteborg

slutligen, voro denna dag Axel Isaksson och Karl Andersson nere och togo stryk av närmare ett halvt dussin norrmän. Isak vann visserligen den nationella backlöpningen, med K. I. som trea, men åtminstone fyra norrmän, storhoppare förvisso, hade bättre poäng.

Vid Nacka

stack skidsektionen den 13 jan. emellan med en dam- och ungdomstävling. Den var icke särdeles märkvärdig, men trevlig och gemytlig och en liten utmärkt träningstripp.

Resultaten blevo:

Damer:

Klass I (12 km): 1) Karin Bollner, 1,48,17.

Klass II (6 km.): 1) Ester Hedjersson, 1,01,26; 2) Ally Nylund, 1,01,30; 3) Ingeborg Hedjersson, 1,02,15.

Klass III (6 km.): 1) Karin Frostell, 1,04,13.

Ynglingar.

14—15 år (6 km.): 1) Åke Nylund, 0,59,29; 2) Åke Nilsson, 1,03,59; 3) Gunnar Schörling, 1,08,17; 4) Gunnar Pettersson, 1,09,18.

16—17 år (12 km.): 1) Erik Frostell, 1,48,51.

Budkavlen

den 13 januari — kunde den ha gått av stapeln på en olyckligare datum kanske — blev för oss en gränslös besvikelse, men å andra sidan också en källa till glädje och de ljusaste förhoppningar för framtiden.

Stora laget fick smörj, rätt mycket smörj — men bl. a. av vårt "lilla" lag, vårt ungdomslag, som placerade sig som tredje lag i tävlingen.

Första laget hade som alltid segern i bakfickan, men förlorade den i år rätt olika förr om åren; räven Wahlgren, Djursholm, lurade vår Joel Engh kapitalt, visserligen nästan på bekostnad av segern, som höll på att på till Enskede, men ursäktande roligt och påminnande om gamla goda Hedjerssons- och Sandströmstiden.

Ungdomarnas insats var stilig. Goda orienterare som de äro höllo de sig väl uppe och hade de bara haft krafter — men vem begär det nu — hade de bärgat segern. Av det laget ha vi emellertid någonting att hoppas och få dessa ungdomar, som ännu inte hunnit ur 18—20-årsklassen, några år på sig för att bättra på sin skicklighet i själva löpningen blir Djurgården åter hårdfjällad i budkavlelöpning.

Resultatlistan innehåller f. ö. tre djurgårdslag bland de bästa, enligt följande rangordning sins emellan:

3) Djurgården III, 13,16,02; 5) Djurgården I, 14,10,07; 8) Djurgården II, 14,33,18.

Djurgårdarnas placering å de olika sträckorna voro följande:

1. sträckan.

2) O. B. Hansson (I), 3,41,25; 4) K. Lindh (III), 3,53,30; 13) E. Haag (II), 4, 26,30.

2. sträckan.

2) E. Barthel (III), 3,58,55; 3) E. Westman (II), 4,00,00; 5) A. Wetterlind (I), 4,01,55.

3. sträckan.

4) B. Richert (III), 5,23,47; 5) G. Engh (II), 5,29,43; 13) J. Engh (I), 6,45,27.

Orienteringen

gick som vanligt samma dag, men hade, då även backlöpningar i Hammarby försiggingo, inte samlat så många djurgårdare som förr om åren. Egentligen deltogo endast old-boys, som skötte sig bra och lade beslag på fem av de åtta prisen enligt följande uppdelning sinsemellan:

2) H. Eriksson, 6,12,16; 5) B. Krantz, 6,43,34; 6) K. Sundholm, 6,50,13; 7) G. Tandberg, 6,50, 34; 8) R. Berggren, 7,00,21.

Joel Engh. Sv. D. Foto.

Hammarbytävlingarne

voro i första hand arrangerade som klubbtävling i allmänhet, men också med tanke på att ge föreningens ev. medlemmar i Olympiatruppen till Chamonix litet extra träning.

Tävlingarna blevo ur idrottslig synpunkt synnerligen lyckade. Inte nog med att backrekordet rök all världens väg, utan hopparna presterade dessutom en elegans och säkerhet som var imponerande och medryckande. Nisse Lindh var naturligtvis pappa till rekordet — vem annars? — som blev på hela 42 meter. I övrigt får prislistan tala för sig själv:

Klass I: 1) N. Lindh (42 meter), 144 p.; 2) M. Jacobsson, 141,5 p.; 3) B. Carlsson, 139,5 p.; 4) A. Isaksson, 136 p.; 5) K. Andersson I, 133 p.; 6) A. H. Nilsson, 103 p.; 7) J. Jonsson, 87,5 p.

Klass II: G. Ljungström (33 meter), 131,5 p.; 2) Evert Nilsson, 115 p.; 3) B. Andersson, 89,5 p.

Klass II: 1) R. Gustafsson, 109,5 p.; 2) H. Berglund (28,5 meter), 102 p.; 3) L. Berglund, 94,5 p.

Klass Old-boys: 1) Olle Tandberg (34 meter), 130 p., 2) J. Enbom, 119 p.; 3) G. Wilhelmsson, 80 p.; 4) C. Winsnæs, 70 p.

I Falun

gästade O. Jonsson Falu I. K. och tog stryk av ungdomarna Rylander och Bång, som hemma i sin mammas backe alltid varit svåra att besegra.

Den 13 jan.

blev emellertid en bemärkelsedag i svensk skidhistoria på helt andra grunder. Den dagen levererade nämligen Svenska Skidförbundet en verklig blamage till historien genom att vid uttagningen av representanter till Chamonix förbigå — vinnaren av uttagningstävlingarna.

Den historien, "Fallet Schuman", har sedan så blötts och stötts i pressen och Skidförbundet har för den skandalen fått sin rymligt tillmätta del av obehag, så att intet därtill är att tillägga. Men här, i denna skidresumé, skall i alla fall sägas vår alltjämt orubbliga mening om detta illdåd, att det var en skam för dem som makten hade att så, förbiseende den enklaste rättvisa och talande tävlingsprotokoll, förolämpa Schuman och oss; oss mest genom den blarriga skrivelse vi så småningom erhöllo på vår protest.

Herman Paus.

Jag hoppas Schuman fann någon upprättelse i all den sympati, som spontant strömmade mot honom från föreningsstyrelse, föreningskamrater och en enig press (Svenska Dagbladets sportredaktions tramp i klaveret var ju väntad).

Distriktsmästerskapen

i backe och komb. kommo så äntligen den 21 jan. Den dagen erövrades de två första av årets 40 D. M. Genom Herman Paus, som för omväxlingens skull i år tog det komb. D. M. och Nisse Lindh som för omväxlingen blev D. M. Och då i backe förstås.

Terränglöpningen gick som vanligt i Saltsjöbadsterrängen, och var överraskande lätt. Man hade väntat sig någonting i stil med uttagnigstävlingarnas till Chamonix bana, men en sådan bana i sådant före med sådana hänsynslösa påfräsare som Djurgårdens flesta komb. löpare hade varit Sabbatsberg för de flesta.

Överraskningen — det har denna välsignade vinter varit överraskningar vid varenda tävling — för dagen var John Jonsson, som, utgången såsom n:r 17, inkom i mål -- som tvåa, på vippen som etta, hack i häl på Isaksson. Jonssons tid var finfin och förmodades få bli "oslagen". Stor var därför spänningen, när Paus uppenbarade sig i härlig fart och kondition och hans tid skulle räknas ut. Men det skilde på 48 sek. till Jonssons förmån.

Efter dessa båda kom Wiklund, Göta, men därefter kom sedan bara djurgårdare, bortåt ett halvt tjog, enligt följande ordning:

1) J. Jonsson, 1,13,11; 2) H. Paus, 1,13,59; 4) A. Isaksson, 1,16,13; 5) A. H. Nilsson, 1,17,48; 6) E. Schuman, 1,18,58: 7) M. Jacobsson, 1,20,46; 8) H. Söderström, 1,21,54; 9) G. Tandberg, 1,26,48; 10) N. Nordberg, 1,30,20; 11) N. Lindh, 1,34,27; 12) B. Karlsson, 1,36,52.

I Fiskartorpsbacken på söndagen tog Paus grannt ledningen genom två ypperliga hopp på c:a 30 meter, eleganta och behärskade, medan Jonssons aktier föllo samtidigt med honom själv — båda hoppen voro annars snygga och skapliga i längd men hade inte räckt att hålla de 0,375 p. han hade i försprång på Paus.

I stället gick Isakson med två stumma men välvårdade hopp upp på andra plats, följd av A. H. Nilsson, som gick in på tredje plats.

Den kombinerade tävlingens protokoll över Djurgårdens insats såg ut på följande sätt:

Klass I. 1) H. Paus, 38,255 p.; 2) A. Isaksson, 36,675 p.; 3) A. H. Nilsson, 36,26 p.; 4) J. Jonsson, 32,175 p.; 6) M. Jacobsson, 29,83 p.

Klass II. 1) N. Nordberg, 22,06 p.

Paus ledde, mänskligt att döma, även i den rena backlöpningen, och åskådarna hyllade honom entusiastiskt i hans andra hopp såsom dubbelmästare. Domarnas protokoll visade emellertid annorlunda. Vad som kunnat förmå dem att värdesätta Nisse Lindhs 32 och 31,5 m. hopp i icke absolut godkänd stil högre än Paus' två flotta, vårdade och eleganta 31 m. hopp vet jag inte; något grövre misstag var det ju inte och hårfinheten i skillnaden i hög grad domarnes beslut.

A. H. Nilssons gick äntligen fram till en hygglig placering. A. H. tränar omsorgsfullt och brukar

Gunnar Tandberg. St. T. Foto.

(D. N. har ställt teckningarna till vårt förfogande. Tack!)

inte komma till sin rätt förrän ett stycke in i säsongen. Han gjorde nu två synnerligen läckra hopp, som med en och annan meter till i längd hade givit honom segern. Han följde också tätt på de båda tetmännen.

Av övriga djurgårdare var Svenssons i klass II och Gerhard Karlssons i klass III hopp särdeles. De där båda skola vi odla bekantskapen med, ty nog få vi glädje av dem.

Prislista:

Klass I. 1) N. Lindh, 18,56 p.; 2) H. Paus, 18,50 p.; 3) A. H. Nilsson, 18,43 p.; 4) M. Jacobsson 18,10 p.

Klass II. 1) O. Svensson, 17,16 p.; 2) H. Berglund, 17 p.; 4) G. Ljungström, 16,60 p.; 5) H. Söderström; 16,56 p.

Klass III. 1) G. Karlsson, 73,25 p.; 3) R. Gustafsson, 64 p.

Klass Old-boys. 1) O. Tandberg, 71,75 p.; 2) A. Gauffin, 61 p.; 3) H. Andrén, 60,75 p.

Hindås

var samma söndag föremål för Olle Jonssons speciella intresse, därvid gällande ståtliga vandringspris för hans brinnande åtrå. Nåväl, Olle reste, löpte och hoppade och vann — men förlorade. Dagen därpå fick han emellertid pokaler och priser och all grannlåten. Varför han således hade vunnit?

Mycket riktigt: vid närmare granskning av protokollen och lämplig — men bestämmelseenlig — division av poängsiffrorna visade det sig att allt kyrksilvret hamnat hos djurgårdaren.

Grattis, alltså, ty det var en mäkta vacker samling.

Skidstafetten

blev nästa tävling — och nästa djurgårdstriumf. Den gick söndagen den 28 jan.

Djurgårdens första lag vann, en kvart före Djursholm, en halvtimme före tredje lag, Järva, 42 min. före fjärde lag, Hellas, 44 min. före femte lag, Enskede och tre kvart före sjätte lag — som var Djurgårdens tvåa.

Den segern håller jag som den finaste i vinter. Lagsegrar äro alltid finare än individuella. Ett lag goda löpare är bättre att ha än ett par fina och ingenting mer. Att

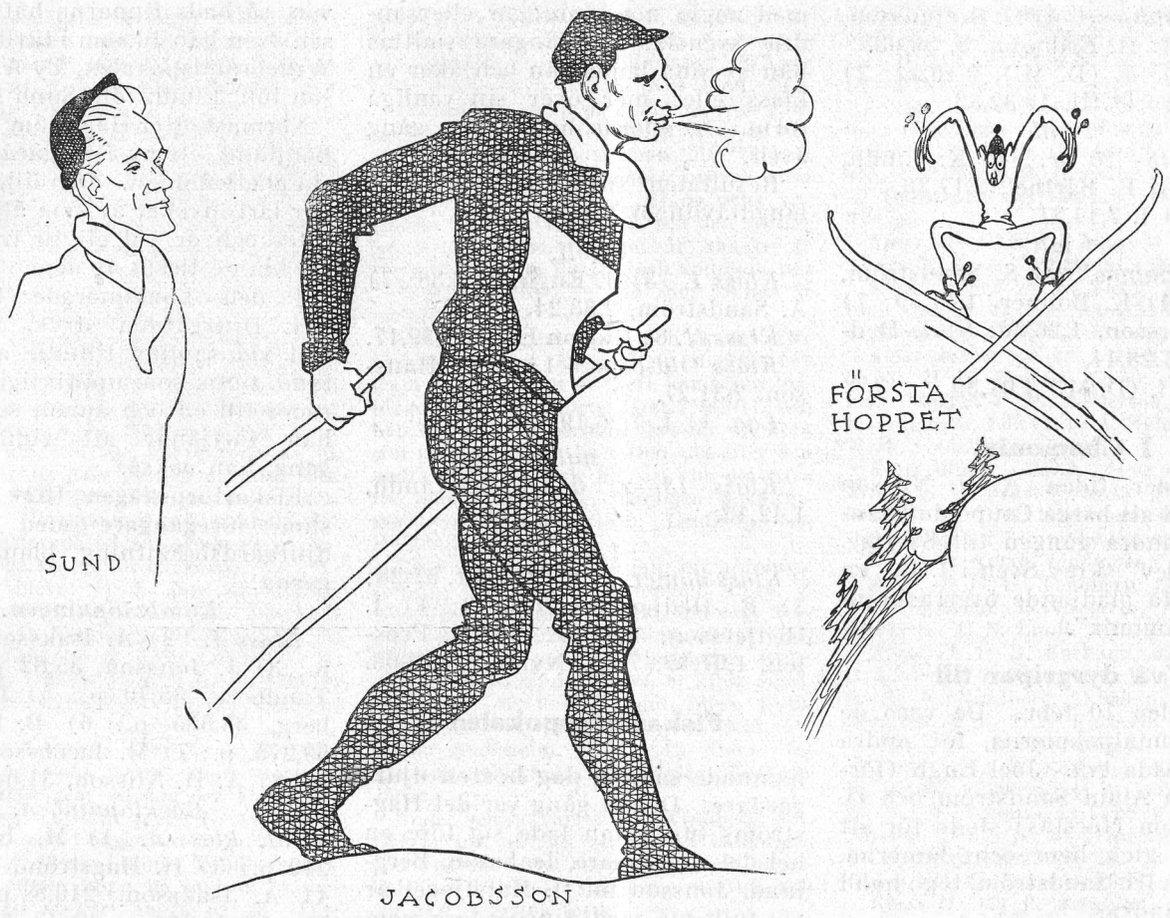

sedan djurgården II blev sexa och Djurgården III blev sextonde — d. v. s. att vi hade inte mindre än trettio man med anser jag vara storartat och ägnat att för alltid slå ihjäl glåporden om vår stjärnodling. Vilken klubb har av detta att döma mer populariserat skididrotten än Djurgården.

I-laget, som hade Sandström, Engh, Isakson, K. Lind, Haag, Hansson, A. Wetterlind, Jonsson, Olsson och G. Tandberg i första laget, låg hela tiden i täten, men övertog ledningen först med O. B. som mellan Vallentuna och Täby fick fram ett försprång på ytterligare 10 min. Ledningen behölls sedan. Moberg tog in några minuter på Wetterlind men de minuterna tog Jonsson genast igen. Lill-Einar och Gunnar höllo avståndet emellertid grannt i fortsättningen.

Djurgårdens II:s sjette plats gjordes förnämligast genom Gideon Engh, som mellan Djursholm och Gärdet storartat gick fram i mörkret och upp två platser. Han hade nog bästa tiden av alla på den distansen.

Längd-distrikten

Nästa tävling — nästa triumf. Djurgårdarna vunno segrar här och där och överallt, så att man rent kunde storkna.

I sexmil deltogo vi icke. Men i tre mil mycket. Kolossalt mycket.

Särskilt gjorde bröderna Engh och O. B. Hansson en väldig insats i tävlingen. De blevo segrare i resp. klasser och tillsammans bildade de årets lag, belönat med D. M. De härjade i detta bondväder och på denna bondbana, som om det aldrig varit annat än vinter i vårt land, att träna i och presterade en energi, som kunde försätta berg, en hänsynslöshet, som skulle ha prytt en slavhandlare och en skidskicklighet som skulle ha förmått vilken norrman som helst att gå hem och lägga sig. De hade den allra största heder av denna dag och fick revansch för sig och Djurgården över hövan.

Men vi hade ett lag till på benen, som var något att bita i — och bryta tänderna på — för konkurrenterna. Isaksson, Sandström och Bollner klådde också hela bunten konkurrenter och placerade sig som lag närmast efter distriktsmästarna.

Och Haag, Gunnar Tandberg och Westman togo som Djurgårdens tredje lag stryk av endast Järva. Tänk om Olle Tandberg, Esse Schuman, Wetterlindarna, A. H., Menotti, Olle Jonsson också hade varit med . . .

Men oförnöjsamhet är en barnsjukdom. Vi voro övernöjda med vad som gavs oss. Oss som stygga konkurrenter ovillkorligen vill se för sina fötter . . .

Dagens prisskörd blev emellertid än större.

Våra särdeles damer tog hem ett lagmästerskap de också. Det var fru Sandström, fru Bollner och Esther Hedjersson som kommo med denna desert på all den starka maten.

Som en liten efterrätt hade vi dessutom genom ungdomarnas energiska arbete främst Kalle Lindhs och Erik Barthels, fått ett andra lagpris i även den klassen.

Och så var den dagen slut.

Prislistorna hade följande djurgårdsbesättning:

3 mil.

Klass I. 1) Joel Engh (D.M., 3,03,13; 3) A. Sandström, 3,15,21; 5) G. Tandberg, 3,29,17.

Klass II. 1) Gideon Engh, 3,07,18; 2) A. Isaksson, 3,08,52; 3) C. Bollner, 3,24,15; 5) E. Haag, 3,25,49; 12) E. Westman, 3,37,47; 15) N. Österlund, 3,42,22.

Klass Old-boys. 1) O. B. Hansson, 3,06,21; 3) H. Eriksson, 3, 56,03.

Lag. 1) I. (D. M.), 9,16,52; 2) II. 9,48,28; 4) III. 10,32,53.

2 mil.

Klass 18—20 år. 4) K. Lindh, 2,16,17; 6) E. Barthel, 2,17,30.

Lag. 2) I. 7,14,31.

1 mil.

Klass damer. 2) S. Sandström, 1,16,50; 4) K. Bollner, 1,17,59; 7) E. Hedjersson, 1,26,50; 8) I. Hedjersson, 1,28,44.

Lag. 1 I. (D. M.) 4,01,39.

I Chamonix.

hade under tiden A. H. Nilsson hjälpt till att bärga Coupe de France för andra gången till Sverige. "A. H. blev" skrev Sven i I. B. "en av våra få glädjande överraskningar i Chamonix".

Två dyrgripar till

togo vi den 10 febr. De voro de båda Framåtpokalerna, för andra gången båda två. Joel Engh (förstås) och Albin Sandström och O. B. Hansson (förstås) stodo för att den ena gick hem och damerna, dock utan fru Sandström, togo hand om den andra.

Dagens hjälte var hederlige Joel. På lördagen hade han slagits med finnarna om Willebrandspokalen, och det var ingen, inte ens han själv, som trodde på någon prestation. Men Joel är en herre för sig och en herre med kroppskrafter och som Sven i I. B. så riktigt skrev "får Joel dessutom sällskap med några norrlänningar eller andra svenska överdängare smittas han av sina landsmän och åker en klass eller mer över sin vanliga form. Så gjorde han denna gång även."

Resultaten från den dagens längdtävlingar blevo.

3 mil.

Klass I. 3) J. Engh, 2,28,38; 7) A. Sandström, 2,33,24.

Klass II. 8) Gideon Engh, 2,39,17.

Klass Old-boys. 1) O. B. Hansson, 2,31,27.

Lag. 1) I. 7,26,19.

2 mil.

Klass 18—21 år. 7) K. Lindh, 1,42,46.

1 mil.

Klass damer. 1) K. Bollner, 57,28; 3) E. Hedjersson, 1,02,50; 4) I. Hedjersson, 1,04,27; 5) K. Frostell, 1,07,45; 7) A. Nylund, 1,12,09.

Fiskartorpspokalen

hamnade samma dag hos en djurgårdare. Denna gång var det Hagströms tur. Han lade sig före en hel del storfräsare, Isaksson, Berglund, Jonsson m. fl. Halvtjoget är väl fullt nu, med djurgårdare, som fått sina namn på pokalen. Under alla förhållanden var det roligt att Hagström kom dit nu, han är kanske snart för gammal, och de andra ha ju framtiden på sig till att göra om bravaden.

Manfallet var för övrigt stort i den tävlingen, "Fiskartorpsdagen", och hade inte Menotti klarat skivan, så hade finnarna haft tetplatsen även här, liksom i tävlingen om Willebrandspokalen. Ty A. H. Nilsson föll, Lindh föll, Sund föll.

Närmast efter Hagström kom lilla Berglund, ett av Djurgårdens största glädjeämnen. Den lille pricken har lärt mycket av sina äldre kamrater och är väl ett tu tre mogen att klå de flesta av dem.

I den kombinerade tävlingen fick Djurgården stryk, liksom i fjol vid samma tillfälle av Wicklund, Göta, som uppriktigt gratulerades till en och annan seger. Ty han förtjänar att vinna någon gång, han också.

Fiskartorpsdagen 1924 gick till sina föregångare med följande djurgårdsbesättning bland pristagarna:

Komb löpningen.

Klass I. 2) A. Isaksson, 35,875 p.; 3) J. Jonsson, 35,82 p.; 4) G. Tandberg, 35,70 p.; 5) O. Tandberg, 35,535 p.; 6) B. Karlsson, 35,275, p.; 7) M. Jacobsson, 34,895 p.; 8) A. H. Nilsson, 31,045 p.

Backlöpningen.

Int. klassen. 1) M. Jacobsson, 219 p.; 3) H. Hagström, 211,8 p.; 4) A. Isaksson, 210,8 p.; 5) R. Berglund, 210 p.; 8) K. Andersson I, 206,5 p.; 10) J. Jonsson 201,4 p.

Klass Old-boys. 1) O. Tandberg, 201,25 p.; 2) G. Tandberg, 194,75 p.; 3) J. Enbom, 193,28 p.

Klass III. 3) Hj. Danielsson, 68 p.; 4) G. Ekengren, 67,08.

Saltsjöbadsdagen.

Tyvärr fick jag inte tillfälle att vara med där i år. Den dagen, vår stora skiddag och väl Stockholms och Saltsjöbadens också, brukar nars ingå i mitt program.

Torbiörn får därför överta pennan för en stund.

Till de skidhistoriska hävderna går årets Saltsjöbadsdag, som den storslagnaste och glansfullaste klubbtävling, som anordnats i Sverige. En internationell tävling i en av de populäraste idrotterna, idrotternas idrotts koncentrerade skönhetstävlan, där de 10 främsta äro föreningens egna, en sådan prestation är helt enkelt enastående i svensk idrottshistoria. När därtill skillnaden mellan 1:sta och 10:de man är 4 1/8 p. och mellan 10:de och 15:de 2 3/8 förstår man att den kombinerade åkningens framtid inom Djurgården är tryggad.

I tävlingen om Saltsjöbadskannan å 30 km. voro Djurgårdens åkare icke så lyckliga. Bästa man blev här Joel Eng, (5) men så var också konkurrenterna de bästa skidrännare Sverige för närvarande äger och de fyra som slogo Joel, voro hemvändande Chamonixmän och norrlänningar.

"Dagen" fick ett i allo glänsande förlopp med tusentals åskådare, talrika deltagare, vackra prestationer, spännande strider och sist, men inte minst, vackert väder.

Fr. v.: Karin Bollner, Ester och Ingeborg Hedjerson, Sigrid Sandström, St. T. Foto.

Saltsjöbadsdagens tävlingar inleddes redan på lördagen med terränglöpningen i den kombinerade tävlingen, som hölls på en medelsvår 15 km:s bana gående i den traditionella terrängen.

John Jonsson vann överlägset efter ett ypperligt lopp, som ännu en gång visade att han nu är bättre än någonsin förr i terrängen. Han jagade länge den två minuter före startande Gunnar Tandberg, kom upp honom i trakten av Tattby på hemvägen, varefter de två pacede varandra ända in till målet, där Jonsson kastade sig ett par skidlängder före.

Menotti Jacobsson gjorde ett jämnt och gott lopp med huvudsakligen benåkning, vilket gjorde sig i den lösa och något kärva snön, som inte särskilt lämpade sig för stakning. A. H. Nilsson visade ännu en gång, att han för närvarande är ur form, och trots pace av den närmast före startande Paus fick han ganska medelmåttig tid. Norrmannen hade bakhala skidor och förlorade all sin armkraft på arbetet att taga sig uppför backarna.

Tiderna blevo: 1) J. Jonsson 1.02.25; 2) G. Tandberg 1.04.30; 3) M. Jacobson 1.06.03; 4) O. Tandberg 1.07.44; 5) A. H. Nilsson 1.07.53; 6) H. Paus 1.08.51; 7) H. Söderström 1.09.35; 8) A. Isaksson 1.09.48; 9) B. Karlsson 1.10.10; 10) O. Jonsson 1.10.51.

I backen började leken av A. H. Nilsson med ett utsökt vackert 33-metershopp. I andra omgången föll han och kom därigenom först på 10:de plats. K. Andersson hoppade vackert i bägge omgångarna, sista hoppet bäst, 29 m. Gunnar Tandberg fick ett dåligt första hopp på endast 24 meter, men ett vackert andra på 26. Olle Jansson hade två långa hopp resp. 32.5 och 32 men hade svårt att få med skidorna i nerslaget. Han liksom exempelvis Olle Tandberg och John Johnsson hade mycket svårt att få ordentligt glid. Olle T. kom således endast 26 m. i första och 32 i andra omgången oaktat Olle som vanligt satsade friskt. A. Isaksson hade två stilgoda, verkligt vackra 31-metershopp. Bertil Karlsson två d:o 32 m. med sedvanligt stilavdrag, för sin speciella krok.

Herman Paus hade två fullgoda hopp, första till och med mycket bra, på resp. 32 och 30 meter och hoppade därigenom upp sig till 3:dje plats i hela tävlingen.

John Johnsson hade ett icke fullt lyckat första på 26 men gott andra en meter kortare. Tack vare försprånget från terrängen vann Johnne om också knappt. Hans seger kom dock ingalunda oväntat då Johnne länge varit bland de bästa i kombinerad åkning. Årets Saltsjöbadspokal blev hans belöning.

Nils Lind kom i första försöket med tävlingens längsta hopp på 35 men föll i andra på 33. J .G. Jonsson, Buttis, hade ett 28- och ett 26-metershopp i dagens bästa stil och erövrade Odd Berghoffs hederspris. N. Sund fick icke sitt första hopp riktigt vackert (33) men lyckades bättre i det andra — 3 meter kortare.

O. Berghoff hade två utmärkt vackra 25-metershopp men hade oturen falla i nerslaget. Menotti Jakobsson hade ett lyckat 32-metershopp men vinglade bort segern i nerslaget efter 2:dra på 31 meter.

Resultat:

1) J. Jonsson, 36 poäng; 2) Menotti Jacobsson, 35.4275 p.; 3) H. Paus, 34.875 p.; 4) G. Tandberg, 34.25 p.; A. Isaksson, 33.825 p.; (bästa man i backlöpningen i vilken han blev Djurgårdsmästare); 6) O. Tandberg, 33.1875 p.; 7) B. Karlsson, 33.1875 p.; 8) Olle Jonsson, 33.125 p.; 9) H. Söderström, 32.375 p.; 12) K. Andersson, 30.3075 p.; 13) G. Karlsson, 20.2 p.; Nils Sund, 29.75 p.; 15) Nils Lind, 29.5.

Terränglöpningen på 3 mil blev en ganska oväntad seger för Ernst Alm, en seger för taktiken, som man inte tilltrott Nordsjöpojken, som annars brukar rusa och ge taktiken sjutton. Hans seger var dagens största glädjeämne, och den varslar om att Alm inom något år kanske är vår bästa löpare. Krafter och ambition har han ju i överflöd — vad som saknas är smidighet.

Starten var gemensam, och genast efter kommandoordet kastade sig storfräsarna fram i teten. Efter en kort kamp om ledningen kom Winnberg först i spåret, och han satte nu en oerhörd fart för att köra slut på sina medtävlare. Den ena efter den andra fick nog, och till sist var det bara tre man som följde, nämligen pokalförsvararen Jonas Persson, Lindberg och Hedlund.

Efter första varvet, en mil, var ordningsföljden: 1) Winnberg, Östersund, 45.48; 2) Jonas Persson, Arbrå, OscarLindberg, Norsjö, Alm, Norsjö, och Hedlund, Särna, hack i häl efter; 6) Joel Eng, Djurgården, 47.03; 7) O. B. Hanson, d:o, 49.39; 8) Albin Sandström, d:o, 49.41; 9) Eklund, Järva, 49.42; 10) Gösta Lönnquist, Lidingön, 49.45; 11) Gustaf Andersson, 51.06; 12) Oskar Johansson, Djursholm; 13) Holger Kinberg, Järva.

Under andra varvet tog Winnberg slut. Det är inte så lätt att ligga i ledningen, och östersundaren hade förtagit sig betydligt överskattande sina egna krafter och sin påstådda fina form.

Alm gick i stället fram till teklungan förbi samtliga utom Persson, som han nöjde sig med att följa. Hedlund sackade här efter på grund av felvallning — skidorna gledo ej, varför han gick ur vid ankomsten till mål, där man för två mil noterade följande ordningsföljd: 1) Alm, Jonas Persson och Lindberg 1.31.08; 3) Winnberg 1.33; 4) Joel Eng 1.35; 5) Hedlund; 6) Gustaf Andersson; 7) O. B. Hansson; 8) Eklund; 9) Bellander, Djursholm; 10) Kinberg; 11) Oskar Johansson; 12) Dahlström, Skogshögskolan.

Under tredje varvet måste Lindberg släppa kontakten med sin klubbkamrat och Persson. Alm höll sig avvaktande ända tills tre kilometer återstod, då han ryckte upp och ökade på farten. Jonas ansträngde sig till det yttersta för att följa och försvara sitt pris, men mot slutet måste han resignera.

Saltsjöbadskannan fick alltså ytterligare ett namn och blev därmed strax en smula värdefullare. Priset torde för övrigt numera höra till de mest eftersträvansvärda av vandrande skidtroféer, fulltecknat som det är av kända storrännarnam, Haldo Hansson, Hedjersson, Albin Lingvall, Jonas Persson, Axel Persson, Sandström, Wahlgren, Alm m. fl.

Resultat: 1) E. Alm, Norsjö, 2.17.58; 2) Jonas Persson, Arbrå, 2.18.20; 3) O. Lindberg, Norsjö, 2.20.50; 4) E. Winnberg, Östersund; 5) Joel Eng, Djurgården, 2.27.35; 6) Gustaf Andersson, Järva, 2.3254; 7) O. Bellander, Djursholm, 2.35.41; 8) H. Kinberg, Järva, 2.38.54; 9) O. B. Hansson, Djurgården 2.40.11; 13) E. Haag, Djurgården, 2.45.52; 14) Bror Karlsson, Djurgården, 2.45.56; 16) K. Lindh, Djurgården, 2.48.30; 17) S. Ekdahl, Djurgården, 2.51.40; 20) N. Nordberg, Djurgården, 2.53.49; 22) N. Österlund, Djurgården, 2.55.19; 25) E. Nyholm, Djurgården, 3.05.41; 26) G. Norman, Djurgården, 3.06.21; 29) S. S. Karlsson, Djurgården, 3.07.04; 30) H. Eriksson, Djurgården, 3.14.46.

Övriga klasser hade samtidigt klubbtävling, vilken gav följande resultat:

Klass 18—20 år (20 km.): 1) R. Eriksson, 1.56.05; 2) B. Grundberg, 1.56.51; 3) A. Hallström, 1.57.05; 4) O. Nordberg, 2.01.29.

Klass 16—18 år (10 km.): 1) E. Frostell, 55.39; 2) K. A .Nordberg, 1.04.35.

Klass 14—16 år (5 km.): 1) Åke Nylund, 36.05; 2) Åke Skoglund, 36.05; 3) G. Schörling, 38.56; 4) G. Pettersson, 40.41.

Klass damer (10 km.): 1) S. Sandström, 55.53; 2) H. Bollner, 58.50; 3) E. Gullmar, 1.00.39; 4) E. Hedjerson, 1.07.25; 5) I. Hedjerson, 1.05.42; 6) A. Nylund, 1.09.05; 7) H. Svedelius, 1.17.38.

Klass damer (5km): 1) G. Hedjersson, 37.46; 2) K. Frostell, 37.48; 3) K. Svennberg, 43.31; 4) K. Hagerman, 46.49.

Resultaten i "stora tävlingen blevo:

Komb. löpningen:

Klass I: 1) G. Tandberg, 35.79. p.; 2) A. H. Nilsson, 35.175 p.; 3) A. Isaksson, 35.041 p.; 4) N. Lindh, 32.645.

Klass II: 1) B. Karlsson, 32.145 p.; 2) H. Karlsson, 29.39 p.; 4) C. Winsnaes, 23.46 p.; 5) N. Nordberg, 21.955 p.; 6) H. Andrén, 21.19 p.; 7) G. Karlsson, 18.375 p.

Backlöpningen:

Klass I: 1) B. Karlsson, 17.895 p.; 2) N. Lindh, 17.895 p.; 4) A. Isaksson, 17.67 p.; 5) M. Jacobsson, 17.56 p.; 7) A. H. Nilsson, 17.375 p.; 8) I Jonsson, 17.33 p.; 9) N. Sund, 16.92 p.; 10) K. Andersson, 16.5 p.; 11) O. Jonsson, 16.125 p.

Klass II: 1) R. Berglund, 16.89 p.; 4) G. Blomgren, 16.08 p.; 5) E. Nilsson, 15.83 p.; 7) G. Ljungström, 15.75 p.; 9) G. Nilsson 15.58 p.; 11) E. Karlsson, 15 p.; 12) R. Gustafsson, 14.95 p.; 13) C. F. Andersson, 14.79.

Klass III: 2) G. Karlsson, 17.16 p.

Klass oldboys: 1) Olle Tandberg, 18.08 p.; 2) G. Tandberg, 15.79 p.; 3) Hj. Björck, 15.375 p.; 4) G. Wilhelmsson, 15.04 p.; 5) H. Andrén, 14.94 p.; 6) C. Winsnaes, 14.21 p.; 7) A. Gauffin, 13.66 p.

Filipstadsspelen

kommo därnäst i tur och blevo ur djurgårdisk synvinkel en värdig avslutning på säsongen.

Jag undrar om inte Joel Enghs prestation därvid var styvast. Att A. H. vann, var ingen överraskning, att Jonne Jansson också vann, var med tanke på hans senaste bravader, knappast någon överraskning och att damerna skulle vinna hade vi nästan på känn.

Så att Joels grandiosa tremilslopp, som placerade honom som fyra före Stoltz! Utterström! Wikström! Arbrå-Persson! Winnberg! m. fl., var nog djurgårdarnas största glädjeämne. Att vi tagit denna prestation först beror också på att den kom först under spelen.

Nästa djurgårdsprestation var den ende stockhlomaren Kalle Lindhs fight på 20 km. för 18—20-åringar med Norrlands många storlöpareämnen. Kalle fick stryk, en

hel del, blev adertonde man, men löpte käckt och var alltid en erfarenhet rikare. Det är rätt Kalle, ligg i, och du Barthel och du Richert också, Ni vet vad vi vänta av Er tre i budkavleväg och att det bara är själva löpningen som skall tränas.

Sedan kom Djurgårdens slutspurt: tre mästerskap på två dagar.

Damerna började med att bärga S. M. i lag, 10 km. Det var en duktig prestation. Och inte alls en så lättvunnen seger, som man velat göra troligt. Den vanns genom ypperliga löpningar av fruarna Bollner och Sandström, som överträffade sig själva och gingo in för loppet med äkta djurgårdisk energi och ambition. Lilla Hedjersson kompletterade fruarna förträffligt och löpte in som nia på sin hitintills bästa miltid (59.47), efter vad jag hört.

Fru Bollner blev trea på 56.53.5 och fru Sandström fyra på 56.59. Laget hade således 2.53.35.5, närmare sex minuter till godo på nästa lag.

Vi gratulera hjärtligt.

John Jonsson hade ungefär samtidigt satt igång för terränglöpningen i den kombinerade. Den höll på att sluta med förskräckelse. Bergväggen höll, men den gode "Pajsarn", höll inte och tog för några minuter en titt in i en annan värld, gunås så stjärnbeströdd Med sin sega energi fullföljde han emellertid loppet och blev femma i tid, drygt tre minuter efter segraren.

De övriga djurgårdarna hade det värre med den för svåra banan, och kunde eller ville inte gå för fullt. De räddade, Isaksson åttonde plats (6 i klass I) Menotti Jacobsson nionde (8 i klass I) och A. H. Nilsson femtonde (11 i klass I).

I backen kom sedan överraskningen. Jonsson gjorde hopp som aldrig förr i sitt liv, långa och vackra upp, käckt utförda — och vann. Tog igen vad han var efter och så några hundradelar till. Och blev svensk mästare. Stiligt, Jonne, det var ett äkta djurgårdsprestation.

Menotti Jacobsson gick upp på femte plats genom två prima hopp, aningen kortare än Jonnes;

Isaksson och A. H. Nilsson backade däremot och slutade i kön.

I den rena backlöpningen tog däremot A. H. en lysande revansch. I. B. påstod honom stå i en klass för sig och det var inget tvivel om att han försvarat sitt mästerskap. Gattis A. H.; väl förtjänt fick du dina sporrar.

Menotti gjorde även här fina hopp och hade säkerligen kommit tvåa om han inte girat över i andra hoppet. Nu fick han se sig slagen av två dalmasar och en Sundsvallspojk. Siffrorna äro belysande för jämnheten 18.23, 18.19, 18.08 och Menottis 18.04.

Isaksson och Jonsson togo det lugnt och läto slå sig av diverse ungdomar.

Och därmed voro mästerskapen över och skidsäsongen hade kommit in i sin mera ointressanta eftersäsong.

En ljuspunkt blev det emelleretid och det var

Hammarbytävlingarna

den 8 och 9 mars. Det blev en mycket trevlig tävling, med mycket folk, gott före och överraskande resultat.

Gunnar Tandberg vann den kombinerade tävlingen om Svenska Skidförbundets vandringspris mest tack vare poängen i terränglöpningen, som blev så dryg före de andras att han kunde ta backlöpningen med koncentrering på stil och på att stå. Det var rena överraskningen, då både A. H. och Isaksson befunno sig bland de slagna.

Den andra och tredje överraskningen var Olle Tandbergs seger i backlöpning och Bertil Karlssons seger i klass I, där både Nisse Lindh och alla Filipstadslöparna voro. Det var grannt gjort av oldboysen och pojken.

I första hoppet maskade samtliga deltagare utom en — behöver det nämnas, att denne ensamme var Olle Tandberg! Han kan ju inte hoppa försiktigt, utan tog nu som vanligt Gud i hågen och nådde 37 tämligen snyggt. I andra försöket kom han 38, och som stilen även denna gång var skaplig blev han överlägset bästa man, ehuru tävlande i oldboysklassen.

Bästa man — näst Olle — blev som sagt Bertil Karlsson, som går framåt i djärvhet för var dag. Han har insett, vilket han är ganska ensam om, att det är hopplängderna som fälla utslaget bland jämna män, och han är nu den av våra hoppare som satsar i bäst. Han nådde 32.5 och 38 meter. Nisse Lindh kom närmast med 33 o. 36.5 i något bättre stil, men förlorade på sina kortare hopp. A. H. Nilsson var ganska bakom och nådde endast 29 och 36.5 — svagt av en svensk mästare. John Jonsson noterade 31 och 35, Isaksson 33 och 35, Menotti 29 och 35.5 — fina hopp — Karl Andersson 30 och 32, Sund 27 och 37. Han hoppade för dagen bäst av samtliga i synnerligen vårdad stil men fulländad skidföring.

I klass 2 hoppade samtliga för dagen ganska illa. J. G. Jonsson var bästa man i stil, men han föll i andra hoppet på 30 meter. Råland Berglund vann nu med skapliga hopp på 32.5 och 32.

*

Ja, därmed skulle säsongen i korta drag vara genomgången. Denna redogörelse skulle emellertid vara ofullständig om inte till skidsektionens ledare, Hedjersson, Frostell, Nylund samt alla funktionärerna, som troget stått där med penna, klocka, papper, i ur och skur, framfördes ett hjärtligt tack för hjälpen. Det är då ärligt förtjänt.

Ala.

BANDY

När vi i höstas började den nu gångna säsongen, voro vi inom bandysektionen fullt på det klara med, att det gällde *nu — eller aldrig*. Ty A-laget, som det ju i första hand är frågan om, hade gått framåt med jämna steg under flera år och hade slutligen kommit så långt, att det, som fattades, var endast den där lilla extra gnistan, som gör, att det vinnande målet hamnar i den därför avsedda buren, då någon direkt anledning därtill på grund av större spelstyrka, taktik etc. ej finns.

Redan med detsamma trodde vi, att gnistan hade kommit, ty aldrig har väl ett Djurgårdens bandylag börjat sin träning så tidigt och med ett så starkt intresse. De, som i höstas om söndagsmorgnarna råkade förirra sig ut till Traneberg kunna nogsamt vittna om den saken. Inom parentes sagt är det egentligen löjligt, att man måste använda orden "förirra sig", då det gäller Traneberg, ty det borde vara det givna målet för alla Djurgårdare om söndagarna plus ett par tre vardagskvällar. Jag hoppas det blir snar bättring med den saken

Men redan med första marschen kom bakslaget, som visade, att ännu voro vi inte framme. Linnéa i tidig högform inledde raden av för oss olyckliga matcher och samtidigt började den värsta period någon av oss bandystyrande inom Djurgården under våra levnadsunga men bandygamla år varit med om.

Ingenting gick som det skulle. Pojkarna brunno av lust att få spela, men hade bokstavligt talat ingenting att ge sig ut för att spela en bandymatch i. Överstyrelsen, stackars Överstyrelsen, vad vore väl Djurgården utan Överstyrelse, tänkte bara på pengar. Dessutom saknade man på högre ort förståelse för och kännedom om nödvändigheten av snabbhet, då det gäller bandy. På plan går ju den saken alltid att kompensera genom teknik, placeringsförmåga etc. men utanför planen finns det bara en enda sak, som kan kompensera snabbhet, och det är pengar och om pengar se ovan. Det tredje onda tinget var den felaktiga uppställningen på laget, vilken karakteriseras bäst genom att Sune Andersson gick back. Det berodde mindre på att Sune var en dålig back, ty det var han förresten inte, utan på att Sune är bättre som centerforward med sin säregna stil, som smittar av sig till kamraterna i kedjan och tack vare denna en aning mystifika och oberäkneliga stil brukar göra kedjan mål. Tyvärr hade vi vid tiden för den stora omplaceringen hunnit ända fram till nyår, och vi hade inte tillräckligt många matchdagar att använda till stabilisering av laget, utan den första matchen i S. M. kom innan laget ännu var fullt hoptrimmat. Göta slog oss också för tredje gången i följd på två år med ett udda mål. Dagen härför, den 6 januari, kan lämpligen ihågkommas, om inte av andra så, åtminstone av de herrar, som äro böjda för självförhävelse, ty det var sista gången Djurgårdens bandylag tog emot stryk.

Nu var laget äntligen färdigt — för en hel söndag — och Hammarby på Hammarby fick nöja sig med 0—6. Emellertid kom den på senare tider till ytterlighet populära ishockeyn och tog bort fyra stycken Chamonixare och alla chanser till vidare avancement i D. M. Trodde man. Men Kamraterna på dålig plan, med förlängd speltid och otur trillade dit för den verkliga *Djurgårdsenergin*, som nu gjorde sitt definitiva intåg i laget. (Om Kamraternas otur kan man läsa i I. B., där det med opartiskhet och logik framhålles, att det egentligen endast fanns ett lag på planen och i det laget dominerade en spelare, nämligen vänsteryttter Mellgren. Det bör kanske tilläggas att referenten också lär heta Mellgren). Agge, som den gången åstadkom två mål åt galet håll, släpptes sedan aldrig förbi backparet och tvingades därigenom att inrikta sin energi åt motsatta hållet till ve och förbannelse mot motståndarne.

Att tala om hur det gick emot Järva, A. I. K., Göta och Västerås bryr

DISTRIKTMÄSTARE 1924

Curt Heüman (v. y.), **Wilhelm Arve** (v. i.), **Sune Andersson** (c. f.), **Helge Johansson** (h. i.), **Ernst Carlberg** (h. y.), **Torsten Ehn** (v.h.), **Agge Haglund** (c.h.), **Ruben Allinger** (h. b.), **Fred Skoglund** (v. b.), **Folke Andersson** (h. b.), **Nils Johansson** (målv.)

St. T. Foto.

Fr. v.: *Arve, Sune, Dempsey, Heüman, Ehn, Allinger, Björnungen, Haglund, Skoglund, Folke, Carlberg.*

jag mig icke om, det vet man ju ändå. Men hur skall det gå nästa år. Ifall det har varit svårt att vinna i år, så kommer det säkert att bli ändå värre nästa säsong. Men få vi bara sköta oss själva i lugn och ro och inte ha mer besvär än som behövs, så går det nog framåt för bandyn inom Djurgården nästa år med. Ty då få vi tid till träning och träning betyder allt i bandy.

B-laget och Junior-laget kunde inte hålla traditionen uppe ifrån föregående säsong, trots att Acke Svensson och Konte lågo i allt vad tygen höllo för sina lag och Lasse för bägge två, men det var genom knappa nederlag efter förlängt spel i respektive andra omgången och semifinalen, som de slogos ut. Det är förresten tacksamt att spela i Djurgårdens lägre lag, ty bara i år ha tre stycken tagits upp i A-laget och inte mindre än fyra ha haft sin lilla chans, vilken säkerligen kommer till baka nästa år med. Heja Djurgården, om vederbörande själva så vilja.

Fred.

Vi ha i år för ovanlighetens skull haft en bra vinter, den bästa på många år.

Vårt A-lag har också varit bra, det bästa på många år. Vi ha ju visserligen de sista åren haft goda lag, som kommit med en del överraskande resultat, men vi ha först i år nått toppen.

Laget har i år gjort en verkligt förstklassig prestation, då det erövrade distriktsmästerskapet; en prestation, som de flesta ansåg omöjlig, och som kom, om vi skola vara fullt uppriktiga, som en prima överraskning även för oss. Trots att vi hoppats en hel del i bandyväg och hade rätt stora fordringar på pojkarna.

Det var ett lag. Ett sammansvetsat "gäng", som kommit bra överens även utanför banan. Det har funnits entusiasm och vilja att göra någonting och en energi, som förbluffat motståndarna.

Vi måste beundra dessa pojkar, som trots motgångar de sista åren, aldrig tappat den s. k. sugen, utan för varje nytt år huggit i med nya, oförminskade krafter och med en fast vilja att söka åstadkomma någonting mer än vanligt.

De ha lyckats i år och vi be att få gratulera. Riktigt hjärtligt.!

VILKA HA SPELAT OCH VAR?

Spelare	Bandy			Ishockey				Summa matcher
	A	B	J	S. M.	D. M.	Kl. II	J	
F. Andersson	13	—	—	3	6	—	—	22
S. Andersson	13	—	—	3	—	6	—	22
N. Johansson	13	—	—	3	6	—	—	22
R. Allinger	11	—	—	3	6	—	—	20
W. Arwe	10	—	—	3	6	—	—	19
E. Carlberg	10	—	—	3	6	—	—	19
F. Skoglund	13	—	—	—	—	6	—	19
A. Haglund	13	—	—	—	—	5	—	18
H. Johansson	4	3	—	3	6	—	—	16
T. Ehn	8	1	—	—	—	6	—	15
V. Söderman	2	4	—	3	—	6	—	15
C. Heuman	13	—	—	—	—	—	—	13
G. Wicksell	1	4	—	—	—	5	—	10
T. Andersson	—	4	—	—	—	6	—	10
B. Karlsson	—	3	—	—	—	6	—	9
S. Österberg	—	1	5	—	—	—	3	9
K. Liljekvist	—	—	5	—	—	—	4	9
C. Glad	—	—	5	—	—	—	4	9
H. Löf	—	—	5	—	—	—	4	9
Tage Andersson	—	—	5	—	—	—	3	8
K. Jungmarker	—	—	5	—	—	—	3	8
J. Sohlberg	—	—	4	—	—	—	4	8
E. Fagerberg	7	—	—	—	—	—	—	7
E. Granholm	—	—	5	—	—	—	2	7
E. Nilsson	—	—	5	—	—	—	2	7
S. André	1	4	—	—	—	1	—	6
M. Johansson	6	—	—	—	—	—	—	6
I. André	1	4	—	—	—	—	—	5
S. Hedblad	—	3	—	—	—	1	—	4
G. Eklöf	—	—	4	—	—	—	—	4
C. Haglund	—	—	4	—	—	—	—	4
H. Söderström	—	3	—	—	—	—	—	3
E. Lindkvist	—	3	—	—	—	—	—	3
I. Nylin	—	—	2	—	—	—	1	3
C. Widgren	2	—	—	—	—	—	—	2
K. Lorisch	—	2	—	—	—	—	—	2
E. Thoren	—	2	—	—	—	—	—	2
N. Schultz	—	—	—	—	—	—	2	2
K. Wicksell	—	1	—	—	—	—	—	1
E. Johansson	1	—	—	—	—	—	—	1
N. Andersson	—	—	1	—	—	—	—	1
O. Nordström	1	—	—	—	—	—	—	1
G. Lagerstedt	—	1	—	—	—	—	—	1
G. Lindström	—	1	—	—	—	—	—	1
Antal spelare i lag	20	17	13	8	6	10	11	

Att försöka utöva någon kritik, avstå vi ifrån, då alla gjort vad de kunnat och i bland litet till ändå, men en liten presentation av laget, torde vara på sin plats.

Vänsterytterplatsen ha fyra mannar beklätt, därav dock en, Ivar André, endast som reserv. Fagerberg började, men måste på grund av sjukdom frånsäga sig uppdraget. Wille Arve "prövades" sedan, men kedjan blev starkast, då Heuman flyttade ut och Arve övertog hans innerplats.

Heuman började som nämnts som v. i. Det är synd med Heuman, att han inte kan komma fram litet snabbare, ty bollbehandling och skjutförmåga finns, och han går lätt och, som det tycks,

VILKA HA »MÅLAT» OCH VAR?

Spelare	Bandy			Ishockey				Summa mål
	A	B	J	S. M.*)	D. M.	Kl. II	J	
V. Söderman	—	7	—	1	—	20	—	28
E. Carlberg	7	—	—	8	4	—	—	19
H. Johansson	3	5	—	3	7	—	—	19
S. Andersson	10	—	—	2	—	5	—	17
W. Arwe	10	—	—	1	6	—	—	17
C. Heuman	14	—	—	—	—	—	—	14
K. Jungmacker	—	—	8	—	—	—	3	11
A. Haglund	3	—	—	—	—	7	—	10
S. André	1	8	—	—	—	—	—	9
H. Löf	—	—	4	—	—	—	2	6
F. Andersson	—	—	—	—	5	—	—	5
R. Allinger	—	—	—	—	4	—	—	5
C. Glad	—	—	3	—	—	—	—	3
J. Sohlberg	—	—	2	—	—	—	1	3
T. Ehn	—	—	—	—	—	2	—	2
G. Wicksell	—	—	—	—	—	2	—	2
I. André	—	2	—	—	—	—	—	2
H. Söderström	—	2	—	—	—	—	—	2
E. Fagerberg	2	—	—	—	—	—	—	2
E. Granholm	—	—	—	—	—	—	2	2
T. Anderson	—	—	—	—	—	1	—	1
C. Haglund	—	—	1	—	—	—	—	1
K. Liljekvist	—	—	—	—	—	—	1	1
S:a mål	50	24	18	15	26	37	9	181

*) jämte vänskapsmatchen i Västerås.

katten så enkelt igenom. Med snabbhet i proportion med övriga egenskaper skulle han bli en fruktansvärt farlig herre. Wille Arve spelade alltså de sista matcherna, eller efter hemkomsten från Chamonix v. i., och vänstersidan i anfallet blev härigenom betydligt bättre. Sune gick från klarhet till klarhet och var en fullgod kedjeledare. Sune är finurlig och påpasslig framför mål och har tränat upp snabbheten betydligt sedan i fjol.

Vid säsongens början spelade Ville högerinner, men Dempsey Johansson fick sedan övertaga platsen. Demsey, som i år började i B-laget, skötte platsen bra. Är kanske litet för självisk, men fräck och skjuter bra.

Carlberg gick högerytter hela säsongen, så när som på ett par matcher, då han var i Chamonix, då Widgren vikarierade Carlberg är ytterst snabb och gjorde mål i regel varje match. Har varit litet krasslig i vinter och ej i sin bästa kondition.

Rubbe Allinger, eller mera populärt kallad "Farsan", har i år varit i en fruktansvärd form; i synnerhet fästa vi oss vid matchen mot Järva, då han tycktes räcka till överallt. Han faktiskt lider av energi och arbetslust; är en moralisk kraft i ett lag.

Den minsta mannen i laget, Agge Haglund, har under vintern gjort sig ett namn som centerhalv. Otroligt säker på luftbollar och med god blick, matade han med suveränt lugn fram sina forwards. "Påken" Ehn har även han först i år kommit upp i A-laget och även hunnit med att få epitet sta'ns bästa vänsterhalv. Han är liksom Agge utomordentligt säker på luftbollar, snabb, har god placering och presterar goda matningar. Det är första säsongen, som Ehn går halva, och han kan bli ännu bättre till nästa säsong.

De båda backarna Skoglund och Folke Andersson ha tillsammans med "Björnas" Johansson bildat ett stabilt och pålitligt bakre försvar. Kapten Skoglund, hade i år återfunnit sin gamla goda form och Folke kompletterade honom väl. Båda äro hårda och bollsäkra och släppa ej gärna någon förbi sig.

"Björnas" har haft tillfällen att briljera. Hans slängningar framför motståndaren se dock ibland riskabla ut, men den goda "Björnas" har haft tur, och det skall ju en bra målvakt ha.

*

Vårt B-lag. som mänskligt att döma, borde haft ganska stora chanser att även i år taga hem Pokalserien, sprack på St. Erik.

Laget började förtroendegivande mot Hermes, men så kom den olyckliga matchen mot St. Erik, då en hel del reserver måste anlitas. Dessa skötte sig visserligen bra så länge de orkade, men matchen blev segsliten och två förlängningar måste tillgripas. Kungsholmslagets bättre kondition tog då så småningom ut sin rätt, ock vi voro borta för i år. Men vi komma igen. Det finns, som väl är, gott om materiel.

Ordinarie lag har varit från mål till v. y.: Elis Lindkvist, Birger Karlsson, Göta Wicksell; Torsten Andersson, Karl Lorichs, Sven Hedblad; Hugo Söderström, Helge Johansson, Valter Söderman, Sven André, Ivar André.

*

Juniorlaget blev ej så starkt som väntat. Det fanns ju visserligen en hel del goda spelare, men deras arbete neutraliserades av andra, som genom bristande träning, isynnerhet på skridskorna, ej alltid räckte till. Pojkarna blevo i juniormästerskapet stoppade i semifinalen av A. I. K., dock först efter förlängd tid och i sista kvarten. Det kan nämnas att just som pipan gick för första förlängningskvarten slut, vår v. y. prickade in ett synnerligen vackert mål, men det var tyvärr bråkdelen av en sekund för sent. Resultatet kunde, om det målet gillats, ha blivit ett annat, men A. I. K. var det odisputabelt bättre laget, så vi ha ju egentligen ingenting att förebrå oss. Pojkarna skola emellertid ha tack för visat intresse; det var synd bara att tiden inte tillät den träning, som hade varit önskvärd.

Niwde.

ISHOCKEY

Fr. v.: *Björningen, Dempsey, Folke, Sune, Arve, Allinger, Carlberg.* St. T. Foto.

Tre lag och tre segrar. Det låter väl någonting det. Men så ha vi haft goda lag också.

Någon egentlig specialträning, ha ju pojkarna inte haft, då allesamman spelat med i bandylagen, varför resultaten måste anses ståtliga.

A-laget, av vilket inte mindre än fyra stycken, Arve, Allinger, Carlberg och Demsey Johansson voro med i Chamonix, har genom segern i klass I blivit distriktsmästare. Samtliga i laget ha även spelat med i vårt segerrika bandylag och ha således haft det rätt arbetsamt i vinter, men belöningen blev ju två distriktsmästerskapstecken, å då så.

I svenska mästerskapet nådde laget finalen, men förlorade mot Göta, som vann med samma resultat som i fjol, 3—0.

En riktig olycksfågel har Demsey varit. Våra domare ha haft ett synnerligen gott öga till honom, och han har fått lugna sina upprörda känslor utanför planen lika ofta, som han spelat. Men den gode Demsey lider nu en gång av en kollosal arbetslust och skyr aldrig några medel för att komma fram. Meningen är nog god, fast det inte alla gånger verkar så trevligt.

För övrigt har nog Ville Arve varit den som lyckats bäst i år, och som förstått sätta stil på det hela. Hans skjutförmåga har dock inte varit så iögonfallande som smidigheten i genombrottet och fördelningen av spelet. Carlberg har varit snabb och pigg på långskott som alltid och backarna Folke och Allinger, lugna, hårda och med god placering, ha bildat en stadig mur framför Björnas, som varken varit bättre eller sämre än vanligt.

*

B-laget har också spelat bra ishockey, så bra till och med, att från en del håll sattes i fråga, vilket lag som egentligen var vårt bästa. Det var nog inte så allvarligt menat, men laget förfogade verkligen över goda spelare, där dock endast Sune strängt taget kunnat förstärka A-laget, eller ännu bättre sagt, kompletterat detsamma. Goda spelare voro för övrigt Valla Söderman och Ehn, av vilka Valle med fördel användes som reserv i svenska mästerskapet. Även Sune deltog i S. M. Laget vann sin serie och det var ju huvudsaken.

*

Juniorlaget tog hem den tredje segern med endast en förlorad poäng. Här förekom just inga finesser i puckning, men det fanns så mycket mer av energi. Meningen var, att laget skulle möta segraren i den andra avdelningen, Kronoberg, men isen tog slut.

Lagen ha som sagt skött sig finfint, varför vi framföra våra hjärtligaste lyckönskningar och hoppas vi få glädjen notera minst lika många segrar nästa säsong.

Niwde.

DISTRIKTMÄSTARE 1924

Seniorer:

Ernst Carlberg, Wilhelm Arve, Folke Andersson, Ruben Allinger, Helge Johansson, Nils Johansson, Sune Andersson och Valle Söderman.

Juniorer:

Evert Granholm, Tage Andersson, Karl Jungmarker, Karl Liljekvist, Holger Löf, Sven Österberg, Curt Glad och John Sohlberg.

SERIEVINNARE i Kl. II:

Valle Söderman, Gösta Wicksell, Sune Andersson, Agge Haglund, Torsten Ehn, Fred Skoglund, Torsten Andersson och Birger Karlsson.

	Sp.	v.	o.	f.	mål	p.
Djurgården	6	4	2	0	26—10	10
Linnéa	6	4	2	0	20—14	10
Hammarby	6	4	1	1	31—12	9
S:t Erik	6	2	1	3	17—20	5
Sthlms Kamr.	6	2	0	4	9—27	4
Nacka	6	1	0	5	18—20	2
Traneberg	6	1	0	5	8—26	2

	Sp.	v.	o.	f.	mål	p.
Djurgården B	6	5	1	0	37—9	11
Göta B	6	4	1	1	23—9	9
Hammarby B	6	3	0	3	20—17	6
Sthlms-Kamr. B	6	3	0	3	11—10	6
Stefaniterna	6	3	1	3	9—22	5
Marieberg	6	1	1	4	14—29	3
Nacka B	6	1	0	5	6—24	2

	Sp.	v.	o.	f.	mål	p.
Djurgården	4	3	1	0	9—5	7
Hammarby	4	2	2	0	10—5	6
Marieberg	4	2	1	1	11—6	5
Sthlms-Kamr.	4	0	1	3	5—10	1
Göta	4	0	1	3	3—12	1

BANDY- och ISHOCKEYSÄSONGEN I SIFFROR

Lag.	Dat.	Motspelare	Matcher V.	Matcher O.	Matcher F.	Summa V.	Summa O.	Summa F.	Mål V.	Mål F.	Summa V.	Summa F.		
A	3/12	Linnéa . . . . . Trekanten	—	—	1				0	5			V. M.	BANDY
»	23/12	Strängnäs-Kamr. . . . . Strängnäs	—	—	1				1	3			»	
»	26/12	Lidingö I. F. . . . . Grönstavik	1	—	—				8	7			»	
»	30/12	Nacka S. K. . . . . Östermalms I. P.	1	—	—				7	4			»	
»	1/1	Södertälje S. K. . . . . Södertälje	—	—	1				2	6			»	
»	6/1	Göta . . . . . Stadion	—	—	1				1	2			S. M.	
»	13/1	Hammarby . . . . . Hammarby	1	—	—				6	0			D. M.	
»	27/1	Sthlms-Kamr. . . . . Östermalms I. P.	1	—	—				3	2			»	
»	10/2	Reymersholm . . . . . Brunnsviken	1	—	—				2	0			V. M.	
»	17/2	Järva . . . . . Stadion	1	—	—				5	1			D. M.	
»	24/2	A. I. K. . . . . Östermalms I. P.	1	—	—				8	5			V. M.	
»	2/3	Göta . . . . . Stadion	1	—	—				5	3			D. M.	
»	9/3	Västerås S. K. . . . . Västerås	1	—	—	9	0	4	2	1	50	39	V. M.	
B	1/1	Nacka B . . . . . Gäddviken	1	—	—				12	1			V. M.	
»	8/1	Lidingö B . . . . . Grönstaviken	—	1	—				4	4			»	
»	13/1	Hermes . . . . . Brunnsviken	1	—	—				5	2			P. S.	
»	3/2	S:t Erik . . . . . Hummersberg	—	—	1	2	1	1	3	7	24	14	»	
J	27/1	Nacka . . . . . Årsta	1	—	—				4	0			J. S.	
»	3/2	M. P. . . . . Hammarby	1	—	—				3	0			»	
»	24/2	Järla . . . . . »	1	—	—				6	3			»	
»	2/3	A. I. K. . . . . Östermalms I. P.	—	—	1				4	7			»	
»	9/3	A. I. K. . . . . Stadion	—	—	1	3	0	2	1	4	18	14	»	
		22 matcher				14	1	7			92	67		
A	3/1	Nacka . . . . . Stadion	1	—	—				6	4			D. M.	ISHOCKEY
»	9/1	Linnéa . . . . . »	—	1	—				2	2			»	
»	14/2	S:t Erik . . . . . »	—	1	—				4	4			»	
»	18/2	Hammarby . . . . . »	1	—	—				1	0			»	
»	20/2	Traneberg . . . . . »	1	—	—				8	0			»	
»	22/2	Sthlms-Kamr. . . . . »	1	—	—				5	0			»	
»	27/2	Linnéa . . . . . »	1	—	—				7	0			S. M.	
»	29/2	Sthlms-Kamr. . . . . »	1	—	—				8	6			»	
»	5/3	Göta . . . . . »	—	—	1				0	3			»	
»	26/3	Wästerås S. K. . . . . Wästerås	1	—	—	7	2	1	2	1	43	20	V. M.	
B	17/1	Marieberg . . . . . Stadion	1	—	—				9	1			Kl. II	
»	22/1	Nacka B . . . . . »	1	—	—				6	2			»	
»	31/1	Sthlms-Kamr. B . . . . . »	1	—	—				2	1			»	
»	7/2	Göta B . . . . . »	—	1	—				5	5			»	
»	12/2	Hammarby B . . . . . »	1	—	—				7	0			»	
»	19/2	Stefaniterna . . . . . »	1	—	—	5	1	0	8	0	37	9	»	
J	7/1	Göta	1	—	—				w. o.				J. S.	
»	14/1	Hammarby	—	1	—				2	2			»	
»	28/1	Marieberg	1	—	—				2	0			»	
»	4/2	Sthlms-Kamr.	1	—	—	3	1	0	5	3	9	5	»	
		20 matcher				15	4	1			89	34		

BROTTNING

Säsongens avslutning stundar. Härmed några rader om sektionens verksamhet under den gångna vintern.

Våra stora internationella tävlingar i febr. av vilka vi hade väntat ett gott netto, gåvo tyvärr *ej* det väntade ekonomiska resultatet (tävlingarna utmärkt anordnade för övrigt), gingo i alla fall ihop, vilket på sätt och vis var glädjande.

Linnéas int. boxningar samt Athéns brottningar gåvo som bekant avsevärda underskott.

Det ser för närvarande ut som om endast fotboll skulle kunna ge några större inkomster, även om man på detta område märkt en avsevärd nedgång i publikfrekvensen.

Brottningsförbundets två månader före oss avhållna tävlingar gåvo dock c:a 3,000 kronor netto varför det var oss och Brandkåren mycket frestande att söka göra om bravaden allra helst som arrangörer och funktionärer voro samma personer vid båda tävlingarna; förhoppningarna svekos emellertid, som sagt.

Våra tävlingar gingo mycket flott, väl organiserade som de voro (enligt enstämmigt uttalande i pressen), och det blir att spotta i händerna och ta' nya tag nästa säsong.

Bland pristagarna återfunnos tre djurgårdarna. I bantamvikt segrade A. Östman efter utmärkt brottning och lyckades som vanligt få publiken helt med sig. Harry Carlsons fjärdeplacering var anmärkningsvärt och vittnar om utmärkta anlag. I fjädervikt blev Fritte Svensson endast tredje man, vilket förklaras av oträning m. m. Ettan och tvåan lystrade dock till namnen Pütsepp och Malmberg, så då..

I de övriga klasserna lyckades ej våra pojkar, trots goda matcher, placera sig; dock få vi hålla ögonen på, vad t. ex. en Axelson, en Erikson eller en Ståhl kan ta sig till om något år.

I landsorten, där intresset för brottning är minst lika stort som i Sthlm, ha våra utmärkta pojkar A. Erikson och A. Östman hemfört en hel del pris. Östman segrade bl. a. i Norrköping, där f. ö. Erikson fick ett hederspris för djärvaste brottning, en sak som flera brottare borde tänka på.

DISTRIKTMÄSTARE

i

BROTTNING 1924

Bantamvikt: **A. Östman.**
Fjädervikt: **F. Svensson.**
Lättvikt: **A. Eriksson.**
Mellanvikt B: **H. Östher.**

Vid *Athéns tävlingar* lyckades Eriksson erövra andra pris, då han i finalen förlorade i paterrbrottning mot finnen Nylund ytterst hårfint, hans bästa prestation hittills; fortsättning följer säkert.

Distriktmästerskapen, som i år hade Brandkårens I. K. som arrangör, tog två söndagar i anspråk, vilket är rekord för Sthlm. Icke mindre än 48 brottare ställde upp, av 53 anmälda, också rekord för Sthlm, däribland 22 djurgårdare — nytt föreningsrekord.

Fyra mästerskap erövrades, tre andra och tredje pris.

Djurgården fick sålunda 19 poäng, Athen 8 poäng, Solhem 5 poäng och Brandkåren 3 poäng.

Bantamvikt. Melin, Brandkåren, kunde tyvärr ej ställa upp, varför mötet mellan honom och Östman gick tyvärr om intet; troligtvis hade väl Östman vunnit i alla fall. Nu fick Östman sin värsta motståndare i den utmärkta solhemspojken V. Carlson, vilken dock avfärdades medelst ett perfekt lindenagrepp på 4 min.; vår andre man H. Carlson placerade sig som trea genom segrar över Segerström, Athén, samt vår gamle Blomkvist.

Resultat: 1. Östman (D. M.), 3. H. Carlsson.

Fjädervikt. Gertson, Athén, var nog något överreklamerad; dock stod han 15 min. för Fritte Svensson, som dock vann en överlägsen arbetsseger. Einar Svensson borde ha kunnat belägga tredje platsen i denna klass, men råkade falla på eget grepp och få två förlustmatcher; orsaken till detta är nog en viss stelhet i ryggen, f. ö. nog så svår att bortarbeta. Nisse Lundin höll på att överraska med tredje pris men blev utslagen endast ett nummer för tidigt. Venman hade otur; mötte först Gertson, föll där för eget grepp och sedan Fritte Svensson där han naturligtvis var borta. Han visade emellertid ett utmärkt arbete.

Resultat: 1. F. Svensson (D. M.).

Lättvikt. Här var Ljung, Athén, våra pojkars farligaste man. Ljung vann, som bekant över vår Alvar Erikson på förbundets tävlingar, där Erikson slarvade och föll på eget grepp. Denna gång visade han dock lejonklon och avfärdade Ljung medelst dubbelt nacksving på tre min., ett utmärkt och effektivt grepp, som sällan kommer till användning. Erikson segrade senare över Palm, Athén, medelst backhammer, 10 min. Han hade under den matchen ytterligare två fall på Palm, men domaren stod illa till, så att fallen ej observerades.

Erikson var nu uppe i finalen, dit även Henrik Svensson slagit sig fram. Här kunde vem som helst vinna. Eriksson hade sin styrka, Henrik Svensson sina ytterst farliga sugningar. Eriksson gick dock ej i fällan utan vann, dock först efter 15 min.

Svensson blev alltså andre man, efter att ha besegrat Ljung på 45 sek., och Palm på 44 sek., den senare genom specialiteten armsugning.

Resultat: 1. A. Eriksson (D. M.), 2. H. Svensson.

Mellanvikt A. Vårt hopp var här Ståhl och ingen kan säga att han svek oss, om han också icke vann. Hans match mot Häyhä, Athén, var värd entréavgiften. Ytterst mjuk, som han är, kan han taga nästan vilka risker som helst under förutsättning att motståndaren ej är allt för stark.

Matchen gick i fullständig uppvisningsstil och publiksmak, med parader och kast avlösande varandra i ett tills 10 min. hade gått, då Ståhl råkade falla på eget grepp. Poängen stod då lika och troligtvis hade paterrbrottning påbjudits. Och då kanske femte segern hade varit vår . . .

BOXNING

Nu får det väl lov att bli något igen i alla fall, för vår ärade Red. "Ala" sa' till mig härom dagen, att vi över lag voro ena lata rackare med bidrag. Och naturligtvis har han rätt, då hans tjat och befallningar merendels resulterar i stora feta löften från vår sida.

Ja, men snälla Red., var Farao skulle man skriva om? Att finna något skrivbart, som inte Djurgårdens intelligenta och vakna publikum har reda på förut, är inte så lätt "ska' mästar'n tro". Och förutom intelligens så ha' vi en välsmord "träskopost" samt I. B. och D. N. förstås.

Tänk vilken vinter. 13 D. M. och 4 S. M. på *en* förening, förutom en hel del andra segrar; undra på då om man blir paff att skriva om boxning. Men lite spaltfyllnad kan det ju alltid bli och för övrigt får ju Red. ta' hundhuvudet om han kostar på trycksvärta på ocensurerade epistlar.

Apropå de där 4 S. M. så ha' *vi* i boxningssektionen plitat dit *ett* genom vår fluga, Harry Wolff. Det är grabben i alla fall, som trots saknad av humör är bra ändå och som kommer att bli ännu bättre.

Heder åt lilla Wolff, som vi alla hålla styft på och här har Djurgårdsfärgerna en god försvarare, särskilt med "Conta" som "påfösare".

För övrigt var det mera osmak att vi inte togo 2 S. M. till genom Gustaf Bergman i lättvikt och Oscar Andrén i fjädervikt.

Gustaf var sjuk vid tävlingarne. Men hur bra den nuvarande mästaren Acke Berggren i H. I. F. än är, så utboxar Gustaf honom var gång de mötas i ringen.

Emellertid unnar vi gärna Acke Berggren S. M., för han är en trogen "fosterlandsförsvarare" i alla väder.

Det där mot Norge gjorde han bra.

Gustaf är också en trogen Djurgårdsförsvarare, men där finns humör vill jag lova, som räcker för lilla Wolff om inte för hela sektionen ibland; trots det förstås, en sabligt bussig grabb.

Och så har vi vår Oscar Andrén som förlorade "på tupp" i S. M. efter 2 extra-ronder mot Ivan Karlsson Linnéa.

Men man behöver inte nödvändigt vara Djurgårdare för att i Andrén se den verklige S. M. för 1924.

Oscar tillhör också den säkra skaran av Djurgårdsförsvarare, som i likhet med Wolff behöver mer humör för att gå ännu längre.

Emellertid kan Djurgården vara stolt över sina boxare, ty de göra aldrig bort sig; visar god boxning och ta segrar och nederlag som de komma, sportmannamässigt, utan att på minsta sätt "malla upp sig" som det heter.

Apropos tävlingar så måste jag nämna som uttryck för sektionens kvalité, att 3 deltagare togo 3 förstapris, (Wolf, Andrén och Bergman) på Örnens svenska tävlingar. Bravo!

Så ha vi en hel del andra lovande ynglingar som alla Djurgårdare böra mangrannt komma och se på vid klubbmästerskapstävlingarne, som skola arrangeras inom en snar framtid.

Nästa säsong har vi flera nya män klara, våra tyngre klasser kommer så småningom.

Enligt min bestämda uppfattning, tacka för det, så har Djurgården heder av sin Boxningssektion och största äran av allt arbete inom sektionen tillfaller vår skönlockige "Conta". Ni vet vem det är? Han som är av bara "krut" och "eldfängd" som bara den; men tro mig: en förbaskat snäll och hygglig grabb i själ och hjärta och arbetsduglig som få.

En livskraftig och kampduglig organisation har behov av *alla* temperament; icke minst av dessa rivande, hetsiga och impulsiva förmågor. Huru många medlemmar i allmänhet förstår till fullo det arbete som utföres för att hålla en sektion i rörelse? *O. D.*

Dessförinnan hade Ståhl avfärdat Nilsson, Athén, samt vår Brändström, båda på fall. Den senare som troligtvis hade belagt tredje plats, råkade i matchen mot Ståhl bryta ena nyckelbenet och var därmed ur räkningen; dessförinnan hade Brändström noterat endast segrar.

Resultat: 2. Ståhl.

Mellanvikt B. Östher nådde här sin längtans mål (mästare) på gamla der vid hela 36 års ålder. Östher är alltid bäst, när det gäller något; här gällde det visserligen i första hand honom själv, men också föreningen fick ju vara med på ett hörn.

Experter må säga vad de vilja — taktik har han så det förslår. Han visade i finalen en helt annan taktik än vanligt, var rädd för Axelssons krysstag gick med huvudet långt framskutet, varigenom Axelsson tvingades att slå fast han ej kunde få sitt specialgrepp. Följden blev också att Östher kontraslog med flygande mara ej mindre än sju ggr., i oerhörd fart, sista gången med platt fall. Och han vann sitt första mästerskap.

Östhers sätt att sticka fram huvudet, verkade kanske lite osympatiskt, men är fullt tillåtet. Östher vet bäst själv att han inte är någon stor man på området, men han besitter tre saker som gör honom farligare än de flesta: energi, påpasslighet och slughet.

Axelsson belade andra platsen genom öppen och kraftig brottning. Han segrade över Tägtström, Athén, krysstag från stående samt Johnson, Solhem, backhammer, 2 min. Framtidsman mer än de flesta är han nu 22 år. Lantz och Hult, som blevo utslagna, visade ock rätt bra saker.

Resultat: 1. Öster (D. M.), 2. Axelsson.

Tungvikt. Segrare Rudolf Svensson. Text överflödig.

Som helhet betraktade voro resultaten ovanligt goda. Även när man ser tillbaka på säsongen med våra utmärkta bandy-och ishockeysegrar, vår kanske bästa skidvinter, våra boxningsframgångar, kan man gott medge att dessa brottningstävlingar ha varit en fullt värdig avslutning på en minnesrik säsong.

Schucke.

ETT ORD I RÄTTAN TID

Som det för närvarande torde vara en allmän antagen och erkänd sak, att en klubb för att få ett starkt och spelskickligt lag — gäller det så fotboll, bandy eller vad för annan idrott som helst — måste börja nerifrån d. v. s. arbeta för sina juniorer, så att dessa, då äldre spelare bli tvungna att lägga upp, kunna rycka in och tillföra laget nytt blod och kraft samt fortsätta att föra laget till framgångar. Men för att arbeta för sina juniorer och det på *rätta* sättet. Och dessutom samt kanske viktigaste fordras det uppoffring från klubbens sida.

Jag vill här, väl insatt i förhållandena, dra upp en parallell mellan Djurgården och A. I. K., som lämnar ett ganska överraskande, sinsemellan motsatt resultat.

A. I. K., som i fjol, som bekant, vann juniormästerskapet i fotboll, anser jag vara mönstret för en klubb, som försöker arbeta fram juniorer, ehuru klubben först på de sista åren börjat tänka på dettas vikt, men så har den gjort det så mycket grundligare sedan. A. I. K. satte upp sitt lag i vanlig ordning på vårkanten och spelade sedan med det *hela* säsongen igenom utan att vidtaga några större förändringar med utbyten av spelare etc. Grabbarna fingo hålla ihop och träna tillsammans, varigenom de till slut kommo att bilda ett *lag*. Var en spelare litet svag i början fick han likväl ändå stå kvar i laget, och allt vad tiden led på säsongen visade detta sig bara till nytta. Uppmuntrad fortsatte grabben nämligen att träna, så att han till slut blev en av de bästa spelarna i laget, och dessutom voro de andra spelarna i laget så pass mycket kamrater, att de ville ha honom kvar samt motsatte sig ett eventuellt utbyte.

Ungefär likadant som hittills skildrats var förhållandet med vårt, Djurgårdens, lag, utom det att svaga spelare byttes ut mot bättre och sinsemellan fingo försöka sig på olika platser i laget. Men ingenting ont i det! Men härefter komma olikheterna.

Bland Djurgårdens spelare funnos några som skulle vistas på landet under sommaren och inte gärna ville offra hela denna genom att stanna kvar i Stockholm bara för fotbollens skull. En fanns visserligen, som till och med gjorde detta. Nu hade saken kunnat ordnas så, att dessa spelare fått resa in för varje match, ty längre än en timmes väg från Stockholm bodde de ej i regel, men som Djurgården ej ville offra några pengar på sina juniorer, blev det ingenting av. Ty inte kunde man gärna tänka sig att spelarna skulle betala resorna själva, så många andra, smärre utgifter, som de ändå ha för fotbollens skull.

Och just på detta föll vårt juniorlag, som därigenom aldrig blev något *lag* utan två "lag" ett för sommarens matcher och ett för höstens. Dessutom hade spelarna jämnt svårigheter med sparkskor, tröjor etc., och fingo springa och låna samt till och med köpa ibland. Här skulle Djurgården ha offrat litet pengar för sina juniorer, som kanske om en 5 à 6 år hjälpa till att spela in betydligt större belopp. Men så långt sträcker sig visst aldrig överstyrelsens tankar, än finns det dock tid att ändras. Tänk om vi skulle börja i år!?

För att återgå till A. I. K. så fingo dess spelare det första de gjorde bege sig till en sportaffär — Gelbords tror jag det var förresten — och där välja sin utrustning, skor, byxor, tröjor etc., vilket allt sedan betalades av klubben. Många spelare bodde även de på landet under sommaren. Här var det aldrig tal om något annat än, att de fingo resa in för varje match och sedan lämna kvitto på vad resan kostat, varefter klubben betalade med detsamma. Så skall det vara. Då blir det ett nöje att spela. Och att dessutom få spela tillsammans med samma spelare för varje match, så att man till slut känner varandra både utan och innan det måste verkligen bli ett *lag* av de pojkarna. Resultatet uteblev inte heller. Juniormästerskapet vann A. I. K. över de våra med hela 6—1, vilka siffror dock ej hindra mig att påstå att våra spelare voro tekniskt överlägsna. Vi förlorade på att vårt lag icke var något *lag* utan endast 11 spelare, ej samtränade som A. I. K.:s under en hel säsong. Jag vågar till och med gå så långt i mitt påstående, att Djurgårdens lag inte under någon av de ca 20 matcherna hade samma uppställning. Vad för resultat kan man under sådana omständigheter vänta sig? — Låt se att det blir annat i sommar.

I bandy var det ungefär likadant. Stor omsättning på spelare och dålig utrustning. Ibland kommo spelarna till matcherna med verkliga stenåldersklubbor och skridskorna voro icke mycket bättre — härrörde sig möjligen från bronsåldern. Först i sista matchen fingo spelarna ordentliga klubbor och dels beroende på ovanan vid dessa samt dels till följd av otäning förlorade de mot A. I. K., som hade samma lag alla matcher igenom, tränade minst två ggr. i veckan och hade ordentligt spelmaterial. Att sedan Hammarby snuvade A. I. K. i finalen hör egentligen inte hit, men länder Hammarby naturligtvis till stor heder, som kunde besegra ett *lag*.

Till 1924-års junior: Se framför allt till att ni bilda ett *lag* pojkar samt träna samvetsgrant!

Till Överstyrelsen: Offra litet pengar på våra juniorer, och Ni får se, att Djurgårdens fotboll kommer att gå en ljusare framtid till mötes!

Cip.

Utom "Conta" ha herrar Waldis Johansson, Ragge Rosberg och Nisse Rahm nedlagt och nedlägger stort intresse och arbete inom sektionen.

Heder åt sådana ynglingar.

Men vår Franska Lasse, Ni vet, har med den lena stämman, som bara hörs ett par kvarter då han viskar, har vi tyvärr inte haft till vår hjälp, men nästa säsong skall Ni få höra; han ämnar nämligen sluta upp med att jaga spritsmugglare i skärgården längre. Sabla sätt för resten!

Ja, välkommen Lasse, din glada galosch; vi behöva många, arbetsmyror.

Boxningssektionen skall börja träna för Dagbladet nu, så det blir nog bäst för A. I.-sektionen att ligga i väldeligen för annars skall vi klå dom i "lubbning".

Tusan så bra jag erinrar mig *just nu* Red. sista ord till mig:

"Du kan väl få ihop *några* rader åtmistone, latmask."

Sådana Redaktörer man skall ha' att dra's med; men nu är det slut för den här gången i alla fall.

Hälsningar

Donald.

BOWLING

sektionens senaste bedrifter som här skall i korthet beskrivas handlar som vanligt om segrar och nederlag.

Till de förstnämda kunna vi nog räkna matchen mot Örgryte. I bowling kan man visserligen aldrig vara fullt säker men då vi efter andra träffningen leder med 1,022 poäng hysa vi tämligen stora förhoppningar. En slagning återstår.

I ett par andra ännu ej slutspelade tävlingar, junior-tävlingen mot S. I. S., där sektionen hade hjälp av några kända förmågor inom fotbollsporten: hrr G. Ekberg, M. Johansson, K. Schlaaf och K. Widgren, och matchen mot S. I. S. och B. K. K. där vi leda med c:a 80 p i varje match, är utgången synbollsporten: hrr. G. Ekberg, M. nerligen oviss.

I tävlingarna inom sektionen har Törnblom definitivt hämtat hem Lampan. Efter tvenne tävlingar ledde Jansson med 11 pinnar men efter en flott slagning av "Tolle", 634 p på 3 banor var utsikten för Jonsson tämligen liten. Han slutade som trea efter samtliga slagningar. Tvåa blev Eriksson, fyra Affe Andersson.

Ett par andra tävlingar som äro avslutade äro "Plaketten" och "Lejonet" vilka Lundgren, genom trenne segrar i vardera, avgjort till sin fördel.

Övriga tävlingsresultat: "Håkås" —Winkler I, Lundgren II; Juniortävling—Kragsterman I, Wallin II; Tvåhandspokalen—Törnblom I, Ek II; "Brickan"—Lundgren I, Ek II; A. I. K.-priset. Handicap—Le-

NÅGRA VÄL VALDA

FÖRE ALLM. IDROTTSSÄSONGENS BÖRJAN

Jag har just ånyo ögnat igenom Dif:s medlemsblad från år 1918 och framemot allra senaste tider och speciellt de delar därav, som behandlar det område, som ligger mig varmast om hjärtat, d. v. s. allmän idrott. Det måste genast slå en uppmärksam läsare, huru vid början av varje säsong *förhoppningarna* på ett uppsving inom sektionen för den allmänna idrotten inom Dif. varit särdeles livliga. Låt oss emellertid här icke inlåta oss i diskussion, huruvida *verkligheten* under årens lopp motsvarat förhoppningarne. Kanske hava de förflutna åren avsatt en eller annan missräkning! Kanske kunde resultaten vid en närmare granskning få betyget "relativt tillfredsställande". Huru som helst i detta hänseende, *ett* är emellertid säkert, nämligen det, att det alltid funnits *förhoppningar* eller låt oss genast säga *vilja* till en frammarsch på den allmänna idrottens område även inom Dif. Hava resultaten av de krafter, som under årens lopp arbetat härför, icke kunnat befinnas vara så värst markanta utåt vid en jämförelse med vad andra föreningar åstadkommit på samma område, så kan det helt säkert, om så skulle påfordras, kunna framdragas motiv, som väl förklarar, ja, låt oss tillstå det, efterblivenheten. Emellertid, låt det förgångna vara förgånget, och låt oss se till nuet och framtiden. Jag tillät mig nyss säga, att det funnits *vilja*. Och viljan finnes också nu. Dessutom även förutsättningen för en uppryckning inom Dif:s allmänna idrott. Icke så att förstå, att det nu i ett enda slag skulle kunna bliva fråga om ett storslaget komplex av allmän idrott på bredd och höjd, som ögonblickligen skulle föra Dif:s namn upp på en hög nivå, utan fastmera så, att det nu finnes *intresse* inom sektionen, som kan bliva bas för ett målmedvetet arbete, som i sin ordning så småningom kan föra fram den allmänna idrotten inom Dif. till ett plan, på vilket man kan tala om densamma på samma dag som nu Dif:s övriga sektioner. Vad jag menar, framgår bäst, om jag får använda mig av samma ord, som för snart 30 år sedan riktades till Dif. av dess första hedersledamot och som då sammanfattades i orden: "Mästerskap vinnes ej utan ihärdigt arbete, uthållighet och motståndskraft ernås endast genom strapatser; vilja är kraft."

Det finns nu inom Dif:s allmänna idrottssektion en trupp av ungdom, laddad med intusiasm och framåtanda och som inom sig bär förutsättningar till att än en gång föra Dif:s allmänna idrottsfärger med heder även utanför Tranebergs idrottsplats. Den truppen utgör ett kapital, som det gäller att taga vara på och förvalta med omsorg. Det finnes också en sektionsstyrelse, som efter måttet av sina yttersta krafter *vill arbeta* på framdrivandet av den allmänna idrotten. Dessa båda element skola nu mötas, komplettera varandra och tillsammans arbeta intensivt. Låt oss alltså mötas däruppe i det härligt belägna Traneberg, arbeta samfält och allvarligt i kamratligt gemyt och på så sätt "finna varandra" och svetsas tillsammans till den fasta kamratliga enhet, som ovillkorligen leder till resultat.

Det är emellertid inte bara ungdom eller seniorer, som behövs! Ni, som äro oldboys, vad åren beträffar, men ändock fortfarande ynglingar till sinne och med hjärta för stärkande idrott, betänk, att just Er närvaro på idrottsplatsen i *"arbetsdräkt"* är en sporre för alla yngre kamrater. Jag vet, att det för en svensk vid s. k. framskriden ålder fordras en extra ansträngning för att slita sig ur "dåsigheten" efter dagens släp och ägna någon timme åt kroppsövning. Men lönen för mödan uppväger mer än väl ansträngningen. Jag har ännu aldrig påträffat någon s. k. oldboy eller över huvud någon, som icke medgivit, att regelbunden kroppsövning ger en rikedom av kroppsligt välbefinnande och ypperligt, spänstigt humör. När Du, djurgårdare, får detta utbyte av en eller annan timmes idrottsarbete per vecka och den dessutom gör din egen förening en värdefull tjänst genom att vara en sporre för den ungdom, som du själv önskar skall giva glans åt din förenings namn, vill du då icke göra din insats? Jag kan icke tänka mig mera än *ett* svar på denna fråga!

Din har ju en triumf framför de flesta andra föreningar, nämligen den att vara i besittning av en egen idrottsplats. Har Ni icke insett, huru grundligt härligt och friskt denna plats är belägen? Och huru hög och välgörande ren luften är därute om sommarkvällarna? Har du icke känt skillnaden mellan "atmosfären" därute och stadens dammiga och försoffande sommarkvalm? Kan du överhuvud tänka dig något mera upplyftande än att på sommarkvällens förstunder få låta din kropp fritt utveckla sitt rörelsebegär och njuta välbehaget av stärkande idrott i barrskogsmättad luft, i kamratligt gemyt och samarbete allt under det att du slipper ifrån att ängsligt och aktsamt behöva trängas med hundratals främmande människor, såsom fallet dessvärre är på de offentliga idrottsplatserna. Och din tillfredsställelse och självtillit kommer att stegras, allteftersom du efter hand känner ditt kroppsliga välbefinnande och din prestationsförmåga ökas genom det systematiska idrottsarbetet.

Alltså låt oss komma överens om, att nu om någonsin måste det bliva fart på den allmänna idrotten ibland oss. Låt oss lova varandra att mangrannt sluta upp till den kommande säsongens arbete, ni må

---

veau I, Wallin II; Spärrtävlan—Törnblom I, Lundgren II.

Föreningens mästerskap i bowling äger rum å Fenix lördagen den 24 maj 1924.

Tävlingen, som är öppen för medlemmar inom D. I. F. vilka ej repr. annan förening i bowling omfattar 5 serier bästa hand.

Storavgiften för icke aktiva medlemmar är 5 kr. och erläggas vid starten.

Bowlingsförbundets regler tillämpas vid tävlingen.

Teckningslista kommer att utläggas hos salongsföreståndaren och indrages densamma en vecka före tävlingen.

För D. I. F:s Bowlingssektion,
Sekr.

MED DJURGÅRDARE PÅ SKIDOR

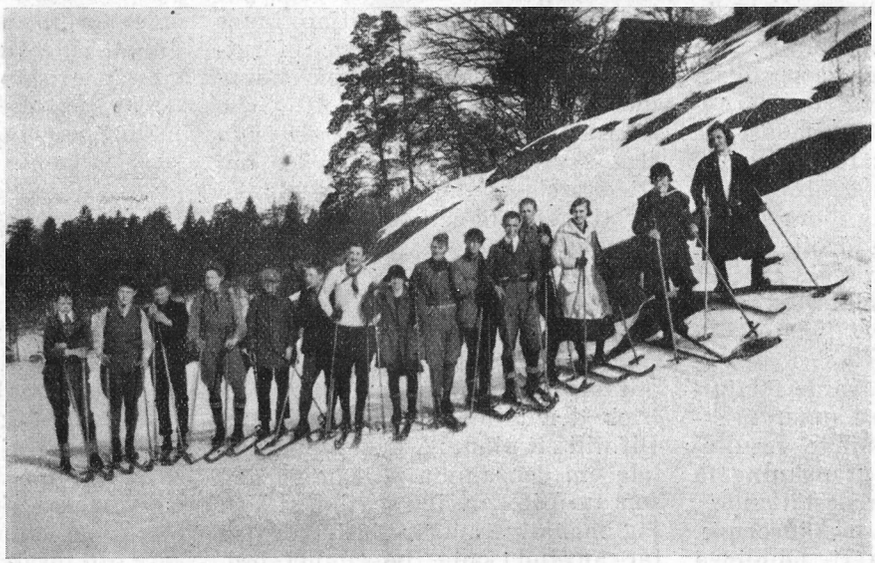

Frostell Foto

Stockholmarna hava svårt att komma ur snarken på söndagsmorgnarna och detta gäller till en viss grad även Djurgårdens skidlöpare. Maria bebådelsedagen var ämnad till gemensam skidutflykt för skidavdelningen, men tyvärr hade endast 16 medlemmar, 11 män, 5 kvinnor och inga barn, hörsammat kallelsen. Djurgårdens bazar kvällen förut samt snöstormen under natten voro väl orsakerna till att man underlåtit draga upp väckarklockorna.

Alltnog, dagen vart lyckad. Frostell föreslog förläggandet av dagens exercis till Lidingö, vilket även accepterades, sedan vi förvissat oss om att Höganloft var tillfinnandes därstädes. Skidåkning skall företagas i svår terräng, detta skidförbundets önskemål tillvaratogs energiskt och akrobatiken var snart i full gång i utförsbackarna. Allehanda svåra saker såsom en och en halv volt, isander med pik m. m. utfördes plastiskt isynnerhet av de kvinnliga deltagarna. Slutligen, efter div. irrfärder i de milsdjupa skogarna, kommo vi fram till en öppen plats varest Lidingögrabbarna vänligt nog gjort i ordning en finare skidbacke med stup. Backåkningen var snart i full gång och tävling visade sig nödvändig för att rättvist bedöma krummelutterna. På stående fot bildades skidklubben "Skutta långt" och beslöts att omedelbart avhålla klubbtävlan. För andra gången i en svensk backtävlan gick backdomaren "Maskus" från Sibirien upp och provåkte backen under löparnas applåder. Tävlingen och därmed sensationerna tog sin början. Experimentalfältets specialister på området med Karlssons lilla Gerhard i spetsen fingo oväntat se sig slagna av skikongen Haag m. fl. Hagalunds stolthet "Knutte Knopp" även kallad Elvir Vestman samt Kalle Lind debuterade som skuttare av rang. Prisutdelning hölls omedelbart efter tävlingen å Höganloft där bland underhållningen även må nämnas Kalle Linds humoresker på sitt nedärvda modersmål skånskan.

Hemfärden togs förbi en annan större skidbacke där givetvis tävlingen N:r 2 måste anrrangeras. Hoppmätaren Herr Frostell samt fröken Karin Svennberg gjorde flera stilfulla hopp och damernas pokal till längsta stående fall kunde ej utdelas på grund av oenighet bland domarna. Gerard gjorde, med högt pålagt sprutt på stupet, ett uppvisningshopp, vilket emellerted liknade en raketfärd med ty åtföljande knall och fall. Den hårda slutstriden mellan Tegnerslunden och Ex-fältet blev ej heller avgjord då hungern började skrika i magarna, ett bland skidåkare ofta återkommande tillstånd. Emellertid beslöts, innan upplösning skedde att fortsätta de avbrutna tävlingarna söndagen före midsommar. Så långt.

Nobben.

---

sedan kallas juniorer, seniorer eller oldboys.

En gång har Dif:s namn haft en hög klang även på den allmänna idrottens område. Vi kunna återigen nå dit, och genom förenat, målmedvetet, kamratligt arbete kunna vi alla få vara med om, att ett stycke ny historia, vad den allmänna idrotten beträffar, så småningom skrives in i Dif:s annaler. Men därtill krävs, som sagt, *allas* samverkan. I år går uppbådet till de Olympiska spelen. Dif., en av Stockholms förnämsta idrottsföreningar, har platt ingenting att komma med därvidlag. Men till 1928 kunna vi bli färdiga med en hel del.

De linjer, utefter vilka rektionens styrelse tänkt sig det kommande arbetet kommer efter hand att delgivas. Så mycket kan emellertid redan nu sägas, att den målmedvetna *träningen* kommer att intaga främsta platsen i arbetet. De tävlingar, som ni dessutom måste tänka på, äro Stadslöpningen och framför allt Sv. Dagbladets stafett. Till denna senare gäller att komma väl förberedda! Den måste föregås av *allvarlig* träning. Må det vara en hederssak för oss att då komma med ett lag, som genom förberedelserna gjorts till en *organism!* Må det för alltid vara slut med splittringarna. Vi räkna inte bara med att kunna hävda föregående placering. Vi måste redan i år avancera i prislistan! Det behövs dessutom ett oldboys- och ett ungdomslag! Men härtill skola vi återkomma.

R. J.

LANDSFLYKTIGA DJURGÅRDARE

SOM ICKE GLÖMMA SIN GAMLA FÖRENING

Bogota den 10.7.1924.

En hälsning från Sydamerika bringas Eder genom en gammal trogen Djurgårdare.

Detta land, Columbia, som jag vistas i, är minst sagt någon idrottsnation, kanske beroende på det katolska prästerskapets inflytande, då det anses ogudaktigt att vistas i idrottsdress, eller kanske mer på den tryckande värmen nedåt låglandet man skall tänka sig att landet ligger vid ekvatorn eller för den tunna luft som råder här uppe i huvudstaden Bogota där jag vistas, c:a 2,600 m. över havet, alltså högre än Kebnekajse, man blir ganska hastigt andfådd därigenom.

Visserligen är det ett par grabbar som säger att dom har mästerskapet i fotboll, vilket jag tvivlar på, då jag ej tror de har något lag att spela emot. Nog har jag varit nere på plan åtskilliga gånger, men aldrig sett en kotte där, och plan är så grön och vacker, så jag tror knappast de hava varit där en gång.

Boxning idkas något lite, men bara proffs förstås. Jag var och såg en match mellan columbiska tungviktsmästare; någon teknik såg jag inte skymten av, och fotarbetet hade de alldeles glömt hemma, bara slugger. Jag som var utlänning från en stor idrottsnation blev naturligtvis presenterad för dem. Dom trodde förstås att de hade gjort ett stöddigt intryck på mej, men jag sade åt dem jag: Hade jag bara Lundén, Gurra Bergman, Andrén å alla de andra skarpa djurgårdarne här, så skulle ni nog få smörj, hur tunga ni än äro. Dom gick, och titta knappt på mig.

Tennis och hästpolo idkas lite grann.

Men vad de träna på grabbarna är att spela biljard, på den konsten är de också rätt så hemma, men så finns det också biljardbord på vart enda café här i stan, jag vet ej om man kan kalla den grenen för idrott, men de kanske har det på Olympiska Spelens program, där har de ju all möjlig smörja.

Allm. idrott här, vet de knappast vad det är, när jag talar om för dem, hur klämmigt det är t. ex. ett häcklopp tror de bara att jag ljuger.

Berndt Nylund (t. v.) fullblodsamerikan och fullblodsdjurgårdare. Oskar Bergström halvdito.

Jag såg i tidningen här att Nilson, Sverige, var femma i komb. skidåkning på Olympiska Spelen, jag hoppas det är A. H. Klämmigt att se en djurgårdsgrabb klarar sig i spelen, då har man ju alltid något nytt att skryta med. Bussig grabb den där A. H.

För övrigt är livet trist här nere, ingenstans där man kan få röra på sig, skulle man gå in och springa i en park här för konditions skull, blev man väl ansedd såsom tokig. Det var en engelsman som sprang och mjukade upp vaderna lite här, men han måste sluta, enär folksamlingen blev för stor.

Jag går troligen opp till Chicago i slutet av mån. där det finns grabbar med kläm i, här äro de som hösäckar allehopa.

Jag slutar nu mina rader med kamratliga hälsningar till alla djurgårdare *Berndt Nylund.*

Havanna den 24.7.1924.

Kära Ala!

Till börja med får jag tacka för Julhälsningar, som även jag fått genom "Djurgårdaren" som jag fick mig tillskickad hit. Du kan ej tro var det kändes roligt att läsa om vännernas bedrifter ute på "Tranan" och annorstädes. Tack för det och välkommen åter!

Resan, ja om den skulle man kunna skriva så mycket som helst. I korthet kan nämnas att det är betydligt mycket roligare i hamn än till sjöss och att flickorna inte äro mycket sämre på denna sidan Atlanten.

Bland hamnarna tar nog New Orleans priset — såvida inte denna vackra stad kommer med något roligt på slutet.

I New Orleans blevo vi bl. a. inbjudna till en uppvisningsmatch av självaste Dempsey. Han gick mot 3 st. mer eller mindre tafatta tungviktare och lekte bort dem fullständigt. Om och kring honom är ju så mycket smörja skrivet förut så att det är väl ingen idé att jag sätter ihop något nytt här men fenomen var han i alla fall, det kan ej bortresoneras. Och bara att se honom livs levande är ju mycket nog.

Sportintresset är stort här borta men det är mest boxning och annat sådant som förekommer. Allmän idrott och vanlig fotboll är det ont om — tyvärr. Vi ha ett fotbollslag ombord som spelar och få stryk litet varstans men så är det mest engelsmän som äro våra motståndare.

Det som är värst på denna resa är att jag är nästan helt i saknad av ordentlig rörelse — sådan som jag är van vid. Följden blir den, att man går och blir stel som en planka och orkar väl inte kliva över en häck när vi komma hem om 2 månader. D. I. F. tyckes klara sig fint i både ishockey och bandy enl. vad jag sett i I. B., min trogna följeslagare. Tidningarna behandla här ofta den skandinaviska idrotten, men Sverige tyckes de ha glömt bor, ty våra förmågor dela de helt enkelt ut till Norge, Finland och Danmark. Men jag gick upp på redaktionen och höll litet låda för dem och sen kom det litet bättre uppgifter.

Till sist sänder jag mina hälsningar till Dig och alla andra kamrater. Din vän

Ralf Sjöblom.

Sörre ber också att få skicka sina hjärtliga hälsningar.

DJURGÅR'NS BASAR

en gammal tradition som håller på att leva upp.

Som naturligtvis alla rättrogna Djurgårdare veta, så har det varit en Djurgårds-basar i Ceder's salonger den 22—25 mars.

Att *guld* flöt in, låt vara i en smal men jämn ström var glädjande men det skulle varit ännu trevligare om en *massa* Djurgårdare personligen s. a. s. flutit genom Ceder's dörrar mäktigare än vad fallet var. Ja, jag vågar nästan påstå att Djurgårdsströmmen var betydligt smalare än Guldets. Orsaken?

»Plansbärarna» äro fr. v. Birre Danielsson, Abbe Öijermark, Tage Bergman, Osse Palm, Frits Rudén.

Jag försäkrar att det hade arbetats där uppe för att det skulle bli typisk Djurgårdsfärg över det hela och om det *inte* hade lyckats så har reklamen för Djurgården varit kraftig nog.

Öjermark har varit själen i det hela och är värd en elog för det arbete som nedlagts och jag anser det hela både smakligt och trevligt ordnat, med ett nytt fotbollag som gjorde lycka genom sin dans.

Förmodligen var inträdespriset väl högt för att locka in publiken som icke dansar. Men nu har vi erfarenheter och dans måste det nog vara med nu för tiden för att en basar skall lyckas.

Det ekonomiska resultatet var inte fy skam, varför inte försöka omigen snart? Ni vet, vår ordförande, det är allt en rolig herre som *kan* påstå något så otroligt som att Djurgården har stora förbaskade hål att slänga ned pengar uti, så fort de få några. Det synes mig därför nödvändigt, om möjligheter yppa sig, sätta igång något som vi alla äro med på. Men då få vi nog mobilisera och ta ett verkligt krafttag och då är jag övertygad om att vi nog skall håva in en hel del »guldfälter», di talar om i tidningarna.

O. D.

Minns ni gamla National
vilket liv å stim å trall
varje år på Djurgårdens succésbasar
men när tiden sen blev bös
all vår glädje här förfrös
minnet var det enda som blev kvar.
I nio år vi tråkigt haft
men nu släpps gäcken loss
nu ska vi ha ett glatt humör
och bara roa oss.
Refr.:
Bättre och bättre dag för dag
Bättre och bättre dag för dag
livet leker här i salen
följ galoppen blott, lön glädjepokalen
när ni här har gjort en rund
vi sjunger strax på stund
a—a—a—a—a—a---a
det blir bättre o. bättre dag för dag.

Förra året gick på tok,
på Djurgår'n blev man inte klok,
i fotboll blev det bara nederlag.
Vi fick rysligt mycket klå,
särskilt vännen A. I. K.
under året gav oss slag på slag.
Men de' ä' ska' vi hoppas
tider som nu ä' förbi,
ty nittonhundratjugufyra
ska' vi klämma i:
Refr.:
Bättre och bättre dag för dag,
bättre och bättre dag för dag.
Nu när Djurgår'ns ekar knoppas,
vi på segerlyckan åter ska' hoppas.
Bort med alla nederlag,
för här ta's Djurgårdstag
a—a—a—a—a—a---a
det går bättre och bättre dag för dag!

Mr. X.